ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ
ΤΑΧ.
ΙΛΙΣΙΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΛΛΑΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ 95
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ
164 51

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΙΩΤΩΝ
Περίοδος Β΄ - Χρόνος 18ος Γραφεία: Λιβύης 22 ΙΛΙΣΙΑ Τηλ. 7750983 Αριθμ. φύλλου 109 Δρχ. 100 ΝΟΕΜ-ΔΕΚΕΜ. '95 ΓΕΝΑΡΗΣ-ΦΛΕΒΑΡΗΣ '96

Εκδήλωση για τον Δημήτρη Θεοφάνη Θεοδώρα

• *22 Νοέμβρη 1995*

Πήρε το λόγο η κα Καραγιάννη - Αράπη Βίκυ που αναφέρθηκε στο ιστορικό της δολοφονίας του Δημήτρη Φάνη Θεοδώρα. Τόνισε ότι τα στρατιωτικά αυτοκίνητα ανέβαιναν στο Γουδί, 3 σφαίρες ξεπήδησαν από τα όπλα των στρατιωτών η μία βρήκε μια κολόνα της ΔΕΗ, η δεύτερη παρ' ολίγο να χτυπήσει τη μητέρα του μικρού και η τρίτη η φαρμακερή βρήκε το μικρό στο κεφάλι, όπου του έκοψε το νήμα της ζωής, πριν ακόμη χαρεί και γνωρίσει καλά - καλά τη ζωή.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο αντιπρόεδρος της Πανηπειρωτικής κος Γιάννης Ζώης που είπε ότι αυτός δεν γνώριζε ότι ο μικρότερος νεκρός του Πολυτεχνείου ήταν Ηπειρώτης. Είπε ότι δεν είναι η ώρα για λόγια, διότι οι στιγμές εκείνης της εποχής έδιναν τον τρόπο που κατέπνιγαν την ελευθερία μας.

Το ότι το Πολυτεχνείο και ο μικρός Δημήτρης πρέπει να διαφυλαχτούν σαν ιερά κειμήλια.

Ένας λόγος περισσότερο είναι ότι ο μικρός Δημήτρης δεν πρόλαβε να δει τον ήλιο και να γνωρίσει και τον κόσμο βρήκε μια τραγική μοίρα, από μια κατευθυνόμενη σφαίρα, από το καθεστώς εκείνης της εποχής, που του έκοψε το νήμα της ζωής.

Η Π.Σ.Ε. και όλοι οι σύλλογοι και όλη η Ήπειρος θα πρέπει να τιμούμε το μικρό Δημήτρη. Στη συνέχεια συνεχάρη τον πολιτιστικό σύλλογο «Άραχθο» που μετά τόσα χρόνια τιμά τον μικρό θύμα του Πολυτεχνείου που θα μείνει χαραγμένο το όνομά του, τόσο στη μνήμη όλων μας όσο και στην ιστορία των ηρώων.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Ανδρέας Μπαρτζώκας ο οποίος είπε:

Αγαπητοί φίλοι και φίλες, αγαπητοί συμπατριώτες.

Η αδελφότητά μας στα πλαίσια των εκδηλώσεων για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και της κατάρευσης του χουντικού καθεστώτος, παίρνει μέρος στις εκδηλώσεις αυτές με αίσθημα ευθύνης και ιδιαίτερου χρέους.

Μαζί με όλους τους έλληνες, συμμετέχουμε στις εκδηλώσεις για να τιμήσουμε τα θύματα της 17.11.73, αλλά συμμετέχουμε και σαν Ηπειρώτες, και σαν Αρτηνοί, και σαν Νησιώτες για να τιμήσουμε, δίπλα στους άλλους και το δικό μας παιδί, το Δημητράκη, το Δημητράκη του Φάνη Θεοδώρα που μόλις φλεκάρισε, μόλις που άνοιγε τα φτερά του —ήταν τότε μόνο 5 χρονών— του κόψανε το νήμα της ζωής του.

Οι τελετές και οι εκδηλώσεις γίνονται σε μια στιγμή που όλοι μας, αμήχανοι και με κομμένη την ανάσα, με αγανάκτηση παρακολουθούμε και καταδικάζουμε τα τραγικά γεγονότα, που γίνονται στον ίδιο ιερό χώρο, που θυσιάστηκαν πριν 22 χρόνια τα παλικάρια της πατρίδας μας.

Ας προσπαθήσουμε όλοι μαζί, γυρίζοντας 22 χρόνια πίσω να θυμηθούμε και να περιγράψουμε την κατάσταση που επικρατούσε στη χώρα μας, σ' εκείνη τη φάση που το μεγαλύτερο σκοτάδι ήταν λίγο πριν να φέξει.

Οι ομιλητές ανάμεσα σε μέλη του Δ.Σ.

7 χρόνια νωρίτερα στις 21.4.67, επιβλήθηκε στην πατρίδα μας από τους Αμερικανούς, το ΝΑΤΟ και τους ντόπιους συνεργάτες τους, ένα ξενόφερτο στυγνό δικτατορικό καθεστώς.

Ο στόχος τους ήταν να καθυποτάξουν το λαό μας, να ανακόψουν το ανερχόμενο λαϊκό κίνημα που αξίωνε λύση των προβλημάτων της χώρας μας που είχαν συσσωρευθεί.

Να διασφαλίσουν την εξουσία τους και να προωθήσουν τα σχέδιά τους σε βάρος της χώρας μας, της Κύπρου και των λαών της περιοχής μας, αλλά και να προωθήσουν τα στρατηγικά οικονομικοπολιτικά σχέδιά τους στην ευρύτερη περιοχή.

Με την κήρυξη του στρατιωτικού νόμου, κατάργησαν και διέλυσαν τα κόμματα και τις πολιτικές συνδικαλιστικές, επιστημονικές και εκπολιτιστικές οργανώσεις, κατέσχεσαν τα περιουσιακά τους στοιχεία.

Μέχρι και ο σύλλογός μας ο ΑΡΑΧΘΟΣ, όπως θα θυμούνται οι παλαιότεροι, δέχτηκε τις συνέπειες αυτού του πογκρόμ.

Κατά χιλιάδες συλλαμβάγονταν και οδηγούνταν στις ασφάλειες και τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, έλληνες πολίτες, προοδευτικοί δημοκράτες, νεολαίοι, γυναίκες.

Και η αδελφότητά μας είχε μερίδιο, στις διώξεις αυτές: Δεκάδες δημοκράτες, άξιοι και δημιουργικοί συμπατριώτες μας, επιστήμονες, επαγγελματίες, εργάτες, οδηγήθηκαν βίαια στα αστυνομικά τμήματα και στη συνέχεια στους τόπους εξορίας, αφήνοντας πίσω τις οικογένειές τους, τις περιουσίες, τις δουλειές τους.

Θεωρούμε απαραίτητο να υπενθυμίσουμε ό,τι από τις διώξεις και τους κατατρεγμούς δεν γλίτωσε κι αυτή τη φορά η οικογένεια των γνωστών αγωνιστών αδελφών Θεοδώρα. Διότι και παλιότερα δεν ήταν λίγες οι διώξεις και δοκιμασίες τους λόγω της συμμετοχής τους στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες του τόπου μας.

Όμως το δικτατορικό καθεστώς συνάντησε την αντίθεση ολόκληρου του ελληνικού λαού από την αρχή μέχρι το τέλος του.

Η χούντα δεν είχε ποτέ της ούτε το παραμικρό λαϊκό έρρεισμα, ούτε είχε ποτέ την ελπίδα να το αποκτήσει. Υπήρξε ξενόφερτο δημιούργημα, όξω και μακριά απ' ο,τιδήποτε ελληνικό.

Η αμερικανοκίνητη στρατιωτική δικτατορία αντιμετώπισε από την πρώτη κιόλας στιγμή τη λαϊκή εναντίωση - ο ελληνικός λαός απέναντι στη δικτατορία της CIA, αντέταξε πεισματικά τη θέλησή του, να μην υποκύψει, να μην σκλαβωθεί. Απέναντι στα τανκς ορθώθηκε το αρραγές μέτωπο του ελληνικού λαού, το μέτωπο της αντίθεσής του.

Πάνω στο αδιάσπαστο αυτό μέτωπο, συντρίβονταν όλα τα σχέδια της χούντας για την αποπολιτικοποίηση και τη ρομποτοποίηση των ελλήνων.

*Η αντίθεση αυτή του ενωμένου ελληνικού λαού υπήρξε η **βασική δύναμη** που απέφερε την πτώση της δικτατορίας.*

Και μια που αναφερόμαστε στην ενότητα του ελληνικού λαού, να θυμηθούμε ότι στο ευρύτερο εκείνο μέτωπο εκτός από τις αριστερές και προοδευτικές δυνάμεις που από την αρχή εισόρμησαν με την πείρα τους που κουβαλούσαν από παλιότερους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες, παίρναν μέρος και άλλοι, πολλοί, ανεξάρτητα από πολιτικές τοποθετήσεις, κεντρώοι, δεξιοί, στρατηγοί, ναύαρχοι, ο κάθε ένας που δεν είχε συμφέροντα από το δικτατορικό καθεστώς. Πολύ λίγοι ήταν εκείνοι που συνεργάστηκαν.

Η αντίθεση αυτή είχε την οργανωμένη της έκφραση που αναπτύχθηκε στα χρόνια της τυραννίας από αντιστασιακές ομάδες, οργανώσεις και κόμματα.

Η αντίσταση που εκδηλώθηκε ποικιλόμορφα απ' τις πρώτες μέρες της δικτατορίας ως το τέλος της κορυφώνονταν σε καθοριστικής σημασίας, γεγονότα όπως οι εκδηλώσεις των φοιτητών της Νομικής τον Φλεβάρη του 1973, όπως η αποτυχημένη εξέγερση του Πολεμικού Ναυτικού τον Μάη του 1973.

Και φτάνουμε στην αρχή

Συνέχεια στη σελ. 5

ΓΕΦΥΡΑ ΑΡΑΧΘΟΥ

Η εφημερίδα μας προτείνει, για την κατασκευή της Γέφυρας του Αράχθου ΑΜΕΣΗ συνάντηση με τον ΝΕΟ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ κ. ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ και τον ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΕΧΩΔΕ κ. ΚΩΣΤΑ ΛΑΛΙΩΤΗ.

Ο κ. Σημίτης είναι γνώστης των προβλημάτων της περιοχής. Επισκέφθηκε την ΑΡΤΑ όταν ήταν υπουργός Βιομηχανίας.

Στην Επιτροπή να συμμετέχουν εκπρόσωποι από τον Εμπορικό Σύλλογο Άρτας, Επιμελητήριο Άρτας, Ε.Κ. Άρτας, τον Αναπτυξιακό Σύλλογο, Πρόεδροι των 17 Κοινοτήτων και από την Συντονιστική Επιτροπή.

Την συνάντηση να κλείσει κάποιος από τους βουλευτές ή πολιτευτές της περιοχής.

Ευχαριστούμε

Όχι με βάρκα μονόξυλο το πέρασμα του ορμητικού Αράχθου

Ο Αποκριάτικος Χορός του Συλλόγου μας 18 Φεβρουαρίου 1996 Κυριακή μεσημέρι στην παραδοσιακή ταβέρνα «ΤΟ ΧΩΡΙΟ»

Μωραΐτη 82 και Βρανά 27
ΝΕΟ ΨΥΧΙΚΟ ΤΗΛ. 6719650 - 6717775

Στην όμορφη, παραδοσιακή ταβέρνα «ΤΟ ΧΩΡΙΟ» με πολύ καλό φαγητό και ζωντανή μουσική πραγματοποιούμε την Κυριακή 18.2.96 τον αποκριάτικο χορό. Είναι η προτελευταία Κυριακή των Απόκρεω και ο χώρος θα είναι κατάλληλα διακοσμημένος.

Ώρα προσέλευσης 12.00. Πρόγραμμα από 13.00 - 17.00. Πληροφορίες Μάνος Αντώνης τηλ. 7754351, Καμπρής Κώστας τηλ. 6420051.

Το Διοικητικό Συμβούλιο

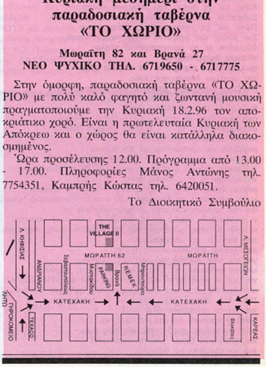

Τιμητική εκδήλωση στην Χρυσαυγή Καμπρή από την κ. Βογιατζή-Τράγκα Μαίρη ηθοποιό και διευθύντρια της σχολής θεάτρου έγινε το Σάββατο 16 Δεκέμβρη '95 στην οδό Δεληγιάννη 19, Αθήνα στο θέατρο «ΕΝΑΣΤΡΟ».

Ποιήματα της Χρυσαυγής απήγγειλαν οι ηθοποιοί Ματίνα Παπαγεωργίου και ο Δημήτρης Παπακωνσταντίνου.

Ακολούθησε έκθεση χειροποίητων Βυζαντινών εικόνων, δώρων και βιβλίων.

Η κ. Μ. Βογιατζή-Τράγκα καλωσορίζει

Σας καλωσορίζουμε στην αποψινή μας βραδιά που είναι αφιερωμένη σε τρεις ευγενικές κυρίες. Τρεις τρυφερές γυναίκες, που προσπαθούν με την ευαισθησία τους, να κρατήσουν τα σκήπτρα της Τέχνης ψηλά.

Πόσα εφόδια και πόσες θυσίες χρειάζονται σήμερα γι' αυτήν την αφοσίωση στην Τέχνη της Δημιουργίας.

Είναι τιμή και χαρά να εγκαινιάζομε την φετινή χρονιά το θεατράκι της Σχολής μας το «ΕΝΑΣΤΡΟ» με την έκθεση των τριών δημιουργών. Της εκλεκτής λογοτέχνιδας και ποιήτριας ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΚΑΜΠΡΗ και των δύο παιδιών της.

Της κόρης της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΟΜΠΟΛΗ και της πνευματικής μαθήτριας ΒΑΪΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ - ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Η ευγένεια, η καλωσύνη, η αγάπη και η δημιουργική ικανότητα της ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΚΑΜΠΡΗ είναι φωτεινές σταγόνες στην καταχνιά της ζωής μας σήμερα.

Γεννήθηκε στο Κεντρικό Άρτας. Από μικρή αγάπησε με πάθος τα γράμματα. Σε όλη της τη ζωή διδάσκεται.

Ασχολείται με την τυπογραφία διδάσκει στα Νομαρχιακά Κέντρα επιμόρφωσης, τεχνικά, χαλκογραφία, πυρογραφία και πάνω απ' όλα αγάπη για τους ανθρώπους.

Γράφει διηγήματα, χρονογραφήματα, ποίηση.

Το 1974 κυκλοφορεί το πρώτο της βιβλίο «ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ». Εντυπωσιάζει. Οι κολακευτικότατες κριτικές την οδηγούν να γίνει τακτικό μέλος της ΕΝΩΣΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ.

Το 1978 γίνεται δεύτερη έκδοση του βιβλίου και εξαντλείται. Αυτά που έχει να καταθέσει στο χώρο της Λογοτεχνίας δε χωρούν σ' ένα βιβλίο μόνο. Το 1988 γράφει το δεύτερο βιβλίο της «ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ» που το αφιερώνει σ' αυτούς που κρατάνε άσβηστη τη φλόγα της δημιουργίας.

«Να προχωράς με τη σιγουριά πως τελειότητα δεν υπάρχει. Υπάρχεις μονάχα εσύ, για να την συμπληρώνεις».

Η ΧΡΥΣΑΥΓΗ ΚΑΜΠΡΗ με την πνευματική της δημιουργία διδάσκει κατευθύνει, προβληματίζει και προετοιμάζει τον άνθρωπο για μια αναζήτηση του καλού, του αγαθού, και του άριστου.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πήρα μια φούχτα άσπρα βότσαλα,
Και τα κράτησα σφιχτά μες τα μικρά μου χέρια,
Μέχρι που τα καταμάτωσαν.
Ανίσχυρος να τα κρατήσω άλλο,
Άρχισα ένα - ένα να τα πετάω στο κενό
Κι εκείνα μούπαν αντίο κι εξαφανίστηκαν
Στον τεράστιο βυθό της ταραγμένης ανθρωποθάλασσας.
Απελπισμένος έστρεψα το τρομαγμένο μου βλέμμα
Κάτω απ' τη θωριά του ουράνιου θόλου
Στέκονταν εκεί επιβλητικός και ατάραχος,
Πάνω απ' τις ανακατωμένες σκέψεις μου.
Στο βάθος του ορίζοντα ασημόγκριζα βουνά,
τυλιγμένα με το αραχνούφαντο πέπλο
κάποιας θείας πάχνης,
σμιλεμένα με τέχνη, απ' τα αόρατα χέρια
του μεγάλου δημιουργού τους,
μοιάζουν ασύλληπτα μπροστά στο απύθμενο δέος
που προκαλούν στο θεατή τους.
Ενώ πίσω απ' τις πλάτες τους,
σπινθηροβόλες ηλιαχτίδες παιχνιδίζουν τρυφερά
συμπληρώνοντας το πιο εξαίσιο φυσικό ντεκόρ.
Μικρά κάτασπρα σπιτάκια
μοιάζουν να κρατιούνται με τα δόντια,
μπροστά στον κίνδυνο του κατακόρυφου γκρεμού.
Κάμποσα ολόισια δένδρα αγωνίζονται να τα βοηθήσουν
να κρατηθούν στις θέσεις τους,
μάταιο όμως, γιατί ο βοριάς τους θέρισε τα κλαδιά,
κι αν συνεχίσεις να παρατηρείς το φυσικό - κοινωνικό θέαμα,
θα δεις αυτοστρατευμένα ανθρωπάκια και μη,
ν' ακολουθούν τυφλά το σχεδιασμένο κοινωνικό σύστημα,
κι εγώ αυτόπτης μάρτυρας της πιο συγκλονιστικής συμφοράς,
που ταράζει την ανθρωπότητα,
μη έχοντας στεφανωμένους ήρωες,
για να τους μιμηθώ και να τους φθάσω,
ανοίγω διάπλατα τις φραγμένες πύλες της καρδιάς,
να δεχθεί με δέος τη θεϊκή δύναμη από το ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ,
που διακατέχεται από άπλετο φως και άφθαρτη ελπίδα.
ΝΑΙ, ΘΑ ΣΩΘΟΥΜΕ, αρκεί να το πιστέψουμε,
και να το θελήσουμε όλοι μαζί.
Αυτή η μουσική άκουσα να παίζεται
στις τεντωμένες χορδές της καρδιάς μου,
και η αυλαία έπεσε για να συσκεφθεί
και να εξετάσει με θάρρος
πόσες πόρτες είναι ακόμη ανοιχτές.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ (ΜΠΟΣΗΣ)

◆ ◆ ◆

Μια εικόνα από την εκδήλωση, ο κ. Χρήστος Νταβατζής προλογίζει

Φιλολογική εκδήλωση-μνημόσυνο προς τιμή του συγγραφέα και αγωνιστή Κώστα Πουρνάρα (Μπόση) πραγματοποιήθηκε την Κυριακή, 14 Γενάρη, με την ευκαιρία της επανέκδοσης του βιβλίου του «Αη-Στράτης». Η εκδήλωση έγινε στην αίθουσα του Συλλόγου Κυψελιωτών Άρτας (Άνω Κυψέλη, Αθήνα), την οποία τίμησαν με την παρουσία τους πολλοί συντοπίτες από την Κόσεψη (Κυψέλη), φίλοι και γνωστοί του συγγραφέα, ο οποίος πέθανε το 1994 στο Σιμπίου της Ρουμανίας, όπου ζούσε πολιτικός πρόσφυγας μετά τον εμφύλιο πόλεμο.

Σύντομη αναφορά στο βιβλίο «Αη-Στράτης» και γενικότερα στην αγωνιστική και συγγραφική πορεία του Κ. Πουρναρά έκανε ο συγχωριανός του Χρήστος Νταβατζής, ο οποίος είχε και την πρωτοβουλία (με τη συνδρομή συμπατριωτών και φίλων του συγγραφέα) για την επανέκδοση του βιβλίου.

Ο Κ. Πουρναράς ήταν δάσκαλος και υπηρέτησε στη Θράκη και στην Ανέζα Άρτας. Από τα νεανικά του χρόνια ενστερνίστηκε τα ιδανικά της ελευθερίας, της κοινωνικής δικαιοσύνη και αγωνίστηκε γι' αυτά μέσα από τις γραμμές του κομμουνιστικού κόμματος. Διώχτηκε άγρια από το δικτατορικό φασιστικό καθεστώς του Μεταξά και εξορίστηκε στο νησί - κολαστήριο Αη-Στρατής.

Το βιβλίο «Αη-Στρατής» ένα από τα πρώτα βιβλία της αγωνιστικής μας λογοτεχνίας, περιγράφει με παραστατικό και μεγαλόψυχο τρόπο το μεγάλο δράμα, την πάλη για την επιβίωση, τον ηρωισμό των αγωνιστών, τους οποίους το μεταξικό φασιστικό καθεστώς παρέδωσε στους γερμανοφασίστες κατακτητές, εμποδίζοντάς τους να φύγουν από το νησί Αη-Στράτης πριν το καταλάβουν οι Γερμανοί.

Το βιβλίο αυτό είναι ένας ύμνος στους αγωνιστές, οι οποίοι αψηφόντας τις κακουχίες, τις ταλαιπωρίες, τα βασανιστήρια, ακόμα και το θάνατο, πάλευαν για τα ιδανικά της πατρίδας, της ομόνοιας, της ελευθερίας, της εθνικής ανεξαρτησίας, της προκοπής του τόπου και του λαού μας.

Για το διανοούμενο, τον εκπαιδευτικό αγωνιστή και συγγραφέα Πουρναρά μίλησε ο δάσκαλος Γιάννης Λαμπράκης, επισημένοντας ιδιαίτερα το ταλέντο, το φετεινό μυαλό του συγγραφέα και τη ζωντανή γλαφυρή γλώσσα των λογοτεχνικών έργων του. «Το βιβλίο «Αη-Στράτης» είναι ένα υπέροχο βιβλίο, ένα κομμάτι της ιστορίας μας, μια σελίδα της ιστορίας των αγώνων του ελληνικού λαού για ένα φωτεινό μέλλον. Όποιος πάρει αυτό το βιβλίο να το διατηρήσει και να το μεταδώσει από γενιά σε γενιά για να παραδειγματίζονται οι νέες γενεές», τόνισε ο Λαμπράκης.

Ο Γιώργος Μπαρτζόκας μίλησε για το δάσκαλο Πουρναρά, τον σπάνιο, ανιδεοτελή και δραστήριο άνθρωπο που γνώρισε στα νιάτα του και του άφησε τις καλύτερες αναμνήσεις για την αφοσίωση στο έργο του, στη μόρφωση των παιδιών και της νεολαίας που αγαπούσε ιδιαίτερα.

Στη συνεργασία του Πουρναρά στον τομέα των μεταφράσεων με τις εκδόσεις «Σύγχρονη Εποχή» ακόμα στο ξεκίνημά της αναφέρθηκε ο Σωκράτης Κοτολούλης (εργαζόμενος σ' αυτές τις εκδόσεις). Από τα πρώτα βιβλία που κυκλοφόρησε η «Σύγχρονη Εποχή» («Άνδρωση» κ.λπ.) ήταν και μεταφράσεις, που τη φιλολογική τους επιμέλεια έκανε ο Πουρναράς. Σημείωσε επίσης ότι πρέπει να καταβληθούν προσπάθειες για την έκδοση και χειρόγραφων έργων του συγγραφέα.

Το βιβλίο «Αη-Στράτης» πρωτοκυκλοφόρησε το 1947 με πρόλογο του εκδοτικού της ΚΕ του ΚΚΕ. Την επανέκδοση του βιβλίου χαιρέτιζε μ' έναν σύντομο πρόλογο ο γνωστός Γιαννιώτης λογοτέχνης Λάμπρος Μάλαμας, ο οποίος τονίζει το εξαίρετο πηγαίο ταλέντο του Πουρναρά και τη συμβολή του στην ελληνική λογοτεχνία. Το εξώφυλλο του βιβλίου κοσμείται μ' ένα ωραίο σκίτσο του Γιώργου Φαρσακίδη.

Τέλος, η Ιωάννα Κοτελίδα, που διηύθυνε την εκδήλωση, διάβασε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το βιβλίο «Αη-Στράτης».

Βασίλης Ζούνης

Ομοσπονδία Τζουμέρκων

Η Ομοσπονδία πραγματοποίησε γενική συνέλευση την Κυριακή 3 Δεκεμβρίου '95 με θέματα απολογισμό, προϋπολογισμό και εκλογές για νέο Διοικητικό Συμβούλιο.

Το 11μελές νέο Συμβούλιο είναι:

1) Αναγνωστάκη Σοφία	Γεν. Γραμματέας
2) Γκατζόγιας Χρήστος	
3) Γκορόγιας Δημήτρης	
4) Καραβασίλη Σταυρούλα	ταμίας
5) Καραγιάννη Βίκυ	
6) Κολοκύθας Ελευθέριος	
7) Κουτσοκώστας Νίκος	
8) Κουτσούκης Νίκος	Αναπλ. γραμματέας
9) Λαναράς Χρήστος	Πρόεδρος
10) Νίκου Θεόδωρος	Αντιπρόεδρος
11) Περίδρομος Χρήστος	

Τους ευχόμαστε επιτυχία και περισσότερη δυναμική στο έργο τους.

Ο Αποκριάτικος Χορός της Ομοσπονδίας την Κυριακή μεσημέρι 18.2.96, στο Κέντρο του Λάκη Παππά «Άθενς Βιου» στο Γαλάτσι

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ
ΘΕΙΑ ΓΕΥΣΗ
Π. ΚΑΛΙΑΚΑΤΣΟΥ

Τηλεφωνήστε μας για τους:

★ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ
★ ΓΑΜΟΥΣ
★ ΒΑΠΤΙΣΙΑ
★ ΕΓΚΑΙΝΙΑ
★ ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΤΥ

και εμείς θα σας εξυπηρετήσουμε αμέσως

ΕΛΠΙΔΟΣ 61 - ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΜΠΡΑΧΑΜΙ
(πλατεία Ασυρμάτου)
ΤΗΛΕΦ. 93.19.981

Γενική Συνέλευση - πίτα Παιδική γιορτή

3 Μαρτίου 1996

Την Κυριακή 3 Μαρτίου '96 το Δ.Σ. του Συλλόγου μας πραγματοποιεί Α) την Γενική Συνέλευση με θέματα: 1) Απολογισμός απερχόμενου Δ.Σ., 2) Προϋπολογισμός νέας περιόδου, 3) Εκλογές για την ανάδειξη νέου Δ.Σ. του Συλλόγου. Β) Κόψιμο πίτας και Γ) την παιδική γιορτή. Έναρξη ώρα 10.000 τέλος 14.00.

ΣΤΕΙΛΕ
ΤΗΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΟΥ

LYTRAS
ανδρικη μοδα
κηφισιας 73 αμπελοκηποι τηλ.6926459

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γεννήσεις

Στις 4.1.1996 η γυναίκα του Δημήτρη Γιωργάκη η Χρύσα γέννησε κοριτσάκι.

Η ευχή μας, μαζί με το Δίστρατο να τους ζήσει.

Στις 4.1.1996 η γυναίκα του Γιάννη Ευ. Μπαλαούρα η Βαρβάρα γέννησε αγοράκι.

Η ευχή μας να τους ζήσει.

Στις 4.11.1995 η γυναίκα του Κώστα Ναπ. Καλιακάτσο η Παναγιώτα γέννησε κοριτσάκι.

Η ευχή μας να τους ζήσει.

Γάμοι

Στον Ιερό Ναό Κοίμησης Θεοτόκου Παλατιανής Νέα Λιόσια στις 5.11.95 έγιναν οι γάμοι της Όλγας Κ. Αντωνίου και του Γιώργου Βέλλη.

Στον Ιερό Ναό Προφήτη Ηλία Πλατανιάς στις 27 Αυγούστου 95 έγιναν οι γάμοι της Μαρίας Στ. Φούκα και του Βασίλη Γιωτίτσα. Στις 9 μ.μ. διασκέδασαν στην ταβέρνα ο ζαγορίσιος, Γιαννακοπούλου Κουτσελιού Ιωαννίνων με κατσίκι και αρνί γάστρας.

Στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ιαλυσού στις 30.12.95 έγιναν οι γάμοι της Κατερίνας Ζαμπότα και του Αντώνη Ελένης Δ. Μάρη συγχωριανού μας.

Στον Ιερό Ναό Άγιο Γεώργιο Άρτας στις 30.12.95 έγιναν οι γάμοι της Λαμπρινής Χρ. Καλιακάτσου και του Κώστα Κορδώνη. Η εφημερίδα μας εύχεται στα νέα ζευγάρια να ζήσουν ευτυχισμένα.

Θάνατοι

Στις 15.12.95 πέθανε και κηδεύτηκε στη Φτέρη Κεντρικού ένας ακόμα αγωνιστής της καλής οικογένειας ο Γιάννης Δήμος 71 χρόνων αφήνοντας το μεγάλο κενό στη σύζυγο τα παιδιά και τα εγγόνια του. Σε όλη τη ζωή στο χωριό μας υπήρξε αφοσιωμένος στα κοινά για πολλά χρόνια κοινοτικός σύμβουλος και ορισμένο διάστημα ήταν πρόεδρος του χωριού μας. Σε εμάς που έλαχε ο κλήρος να του απευθύνουμε δύο λόγια ας θεωρηθούν λίγα λουλούδια στο νωπό ταφο του. Θα μείνει στη μνήμη μας αξέχαστος.

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ

Εφημερίδα του
Πολιτιστικού Συλλόγου
Κεντρικιωτών Άρτας

Υπεύθυνος:

Αντώνης Μάνος
Λιβύης 21, Ιλίσια
Τηλ. 7754351

Συντακτική Επιτροπή:

Κώστας Καμπρής,
Κώστας Σαλαγιάννης
Γιάννης Ψυχογιός
Βίκη Καραγιάννη-Αράπη
Ελένη Αντωνίου

Ο Σύλλογός μας και η εφημερίδα εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια σε όλους τους οικείους.

Στις 28.12.95 πέθανε και κηδεύτηκε στη Μακρυνία ένας ακόμα συγχωριανός μας της καλής οικογένειας ο Ευάγγελος Παπαβαγγέλης από το Κρυονέρι στα 85 χρόνια αφήνοντας το μεγάλο κενό στη σύζυγο τα παιδιά και τα εγγόνια του.

Σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα σκοτώθηκε στη Βέροια η συγχωριανή μας Γιάννηνα Σιώζου Ελευθερία 50 χρόνων. Η κηδεία της έγινε στην Άρτα στις 20.10.95 με μεγάλη συμμετοχή από συμπατριώτες συγγενείς και φίλοι της περιοχής μας που αποχαιρέτισαν την αγαπητή μας συγχωριανή Ελευθερία. Η εφημερία εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια σε όλους τους οικείους.

Πέθανε στην Άρτα την Κυριακή 29 Οκτώβρη του 1995 και κηδεύτηκε την Δευτέρα 30 Οκτώβρη στον Άγιο Γεώργιο Άρτας χοροστατούντων των χωριανών μας ιερέων Νικ. Κίτσιο και Βασ. Θεοχάρη. Συνόδευσαν αυτόν πλήθος γνωστών και φίλων και συγγενών, ο Θεόδωρος Γιολδάσης. Γεννήθηκε στη Ροδαυγή Άρτας το 1918.

Στη μνήμη του η σύζυγός του Γαρουφαλιά και τα παιδιά του προσφέρουν στο Άραχθο 10.000 δρχ.

Έφυγε από κοντά μας ακόμα ένας αγωνιστής της καλής οικογένειας ο Θεόδωρος Γιολδάσης αφήνοντας το μεγάλο κενό στη σύζυγο τα παιδιά και τα εγγόνια του. Σε όλη τη ζωή στο χωριό μας υπήρξε αφοσιωμένος στα κοινά μας πράγματα και ανέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα. Σε εμάς που έλαχε ο κλήρος να του απευθύνομε δυο λόγια ας θεωρηθούν λίγα λουλούδια στο νωπό τάφο του. Θα μείνει στη μνήμη μας αξέχαστος.

Ο Σύλλογός μας και η εφημερίδα εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια σε όλους τους οικείους και ευχαριστούμε για την προσφορά.

Στη μνήμη του αξέχαστου πατέρα πεθερού και παππού Θεόδωρο Γιολδάση η Ντίνα και ο Αντώνης Μάρης πρόσφεραν στο Σύλλογο Άραχθο 5.000 δρχ.

Ο Σύλλογός μας και η εφημερίδα εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια, να ζήσετε να τον θυμόσαστε και ευχαριστούμε για την προσφορά.

Μνημόσυνα

Στις 26.11.95 στον Άγιο Παντοκράτωρα Άρτας έγινε το 40ήμερο μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής της Ελευθερίας Γιάννηνα Σιώζου συγχωριανή μας.

Στις 3.12.95 στον Άγιο Γεώργιο Άρτας έγινε το 40ήμερο μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Θεόδωρου Γιολδάση συγχωριανού μας.

Στις 9.12.1995 κλείνει τα 2 χρόνια που έφυγε από κοντά μας η αξέχαστη σύζυγος μητέρα και γιαγιά Ευαγγελία Ν. Καλιακάτσου. Εις μνήμην της Ευαγγελίας Ν. Καλιακάτσου προσφέρουν στο Σύλλογο Αράχθου 15.000 δρχ. ο σύζυγος Νίκος τα παιδιά Κλαίρη Γιώργος και Μαίρη, τα εγγόνια Ευαγγελία και Μπέτυ.

Στο συγχωριανό μας Νίκο Γ. Καλιακάτσο τα παιδιά και τα εγγόνια του, ο Σύλλογός μας και η εφημερίδα εύχεται να είναι πάντα καλά να τη θυμόμαστε και ευχαριστούμε για την προσφορά του Αράχθου.

Προσφορά

Η αγαπητή μας συγχωριανή Λουκία με το Νίκο Θεοδώρα πρόσφεραν στο σύλλογό μας μία ταμουζάνα τσίπουρο 3 κιλών. Η ευχή μας να είναι πάντα καλά και ευχαριστούμε για την προσφορά.

Συνδρομές - προσφορές

Λαμπράκης π. Γιαν. Ράπια	2.000
Κατσινέλης Αρ. Κεντρικό	1.500
Ζέρβας Γιαν. Αθήνα	3.000
Μάνος Ευ. Βασ. Αίγιο	2.000
Χουλιάρας Νικ. Αθήνα	2.000
Οικ. Γαρ. Θεόδ. Γιολδάση Άρτα	10.000
Τσαλίκης Κων/νος Αθήνα	5.000
Αράπης Σωκρ. Αθήνα	1.000
Καλιακάτσος Θ. Γιαν. Αθήνα	1.000
Σφήκας Δ. Νικ. Αθήνα	2.000
Αμπελογιάννη Αλ. Αθήνα	2.000
Ντίνα και Μάρης Αντ. Αθήνα	5.000
Λαμπράκης Κ. Πετρ. Αθήνα	3.000
Καλιακάτσος Γ. Νικ. Αθήνα	15.000
Βασιλείου Λ. Κωστ. Αθήνα	5.000
Μιχαλοπούλου Ιουλ. Άρτα	2.000
Νταβαντζής Χρηστ. Αθήνα	2.000
Θεοδώρας Θεοφ. Αθήνα	5.000
Μπαρτζώκα-Παπανικολάου Θεοδώρα Αθήνα	5.000
Μάνος Αντ. Κώστας	2.000

Κοινοτικό γραφείο
Κεντρικού
Τηλ.: 0685 71295

Ο Γραμματέας της Κοινότητας Κεντρικού βρίσκεται κάθε πρωί στο γραφείο και είναι πρόθυμος να εξυπηρετήσει κάθε χωριανό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ TOURS

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ-ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Γράμμου 44, Τ.Κ. 161 51, Αργυρούπολις - Αθήνα
Τηλ. 993.1200 - 991.5598 - 991.7531 - FAX 993.2462

ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ

Όσα κατέγραψε ο Θεοφάνης Θεοδώρας

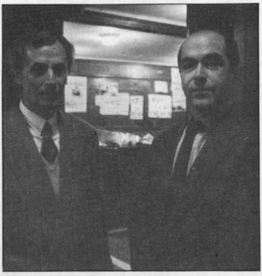

Ο βουλευτής Θεοδ. Κολιοπάνος δίπλα στον πατέρα του μικρού Δημητράκη

Στις 22 Νοεμβρίου ημέρα Τετάρτη στην αίθουσα της Πανηπειρωτικής, ο σύλλογός μας σε μια σεμνή τελετή, τίμησε την μνήμη του Δημητράκη Θεοφ. Θεοδώρα, θύμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1973.

Χωρίς τυμπανοκρουσίες και ιδιαίτερες ετοιμασίες εν μέσω σχετικά ολίγων ατόμων, για πρώτη φορά ο Σύλλογος τίμησε στο πρόσωπο του μικρού Δημητράκη όλους τους αγωνιστές για την ελευθερία και δημοκρατία.

Ομιλητές οι αγωνιστές Ανδρέας Μπαρτζώκας συμπατριώτης μας και ο καθηγητής Βασ. Φίλιας.

Με σεμνότητα χωρίς πάθος και προκαταλήψεις αναφέρθηκαν και οι δύο στα γεγονότα που προηγήθηκαν και προετοίμασαν το έδαφος για την επιβολή της δικτατορίας.

Ακόμη μίλησαν και θύμισαν τους οργανωμένους αλλά και ατομικούς αγώνες του ελληνικού λαού για το γκρέμισμα της χούντας.

Τόνισαν επίσης την επαγρύπνηση που χρειάζεται και ιδιαίτερα από τους νέους για την περιφρούρηση της δημοκρατίας.

Η δημοκρατία είναι το καλύτερο αλλά και το πιο ευαίσθητο πολίτευμα, όπου η ραθυμία αλλά και οι ακρότητες την βλάπτουν ανεπανόρθωτα.

Ο καθηγητής Φίλιας σ' ένα σημείο της ομιλίας του θύμισε ανάμεσα στα άλλα και την συντροφική σχέση από τις γραμμές της Δημοκρατικής άμυνας με το συγχωριανό μας Θεοφ. Θεοδώρα στην περίοδο 1967 - 74.

Η στιγμή ήταν συγκινητική για τους ίδιους όταν ανέφερε λεπτομέρειες στον τρόπο που κατόρθωσαν να χρησιμοποιούν τον πολύγραφο της υπηρεσίας για την εκτύπωση αντιδικτατορικού υλικού.

Ο Ανδρέας Μπαρτζώκας τόνισε ότι ο Νοέμβρης του 1973 ήταν μια μακρά συνέχεια των αγώνων από την κατοχή, στην Εθνική αντίσταση, τους αγώνες του 114 αλλά και των καθημερινών αγώνων του ελληνικού λαού, για τη διασφάλιση της δημοκρατίας.

Η κα Βίκυ Καραγιάννη διάβασε μια σύντομη αναφορά στα γεγονότα της εποχής εκείνης, γραμμένη από τον πατέρα του αδικοχαμένου Δημήτρη.

Ποιήματα απήγγειλαν με ασύγκριτη απόδοση αλλά και γλαφυρότητα ο ηθοποιός και σκηνοθέτης Γρηγόρης Μεσσάλας που απέδωσε τον Επιτάφιο του Γιάννη Ρίτσου.

Η νέα ηθοποιός Όλγα Σαλτσεταΐδη ερμήνευσε απόσπασμα από τις Τρωαδίτισσες του Αισχύλου. Ακόμη, ο μικρός Μάνθος Μαργώνης και η μικρή Βασιλική Μάνου εν μέσω γενικής συγκίνησης απήγγειλαν για τη μνήμη του Δημητράκη ανάλογα ποιήματα.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους, ο βουλευτής Άρτης, κος Θεόδωρος Κολιοπάνος, ο τέως πρόεδρος του «ΑΡΑΧΘΟΥ» Κίμωνας Μπαρτζώκας, τυχαία παρευρέθη και ο Γιάννης Ζώης Αντιπρόεδρος της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας που για λίγο πήρε το λόγο και με συγκίνηση αναφέρθηκε στη μνήμη του Δημητράκη και ομολόγησε ότι για πρώτη φορά γνωρίζει ότι το μικρό θύμα ήταν Ηπειρώτης.

Στο πέρας της εκδήλωσης ο σύλλογος δια χειρός του προέδρου του «ΑΡΑΧΘΟΥ» κα Αντώνη Μάνου παρέδωσε αναμνηστική πλακέτα «Ο Πολιτιστικός Σύλλογος ΑΡΑΧΘΟΣ τιμά τον Δημήτρη Θεοφάνη Θεοδώρου που έπεσε στο βωμό της Δημοκρατίας το Νοέμβρη του 1973 για την ελευθερία 22.11.95», στον Θεοφ. Θεοδώρα για τη μνήμη του Δημητράκη αλλά και την προσφορά του στο Σύλλογο αφού επί σειρά ετών υπήρξε Γεν. Γραμματέας, εκδότης της εφημερίδας, αλλά και Πρόεδρος του Συλλόγου. Επίσης αναμνηστική πλακέτα ενεχείρησε και στον καθηγητή Βασ. Φίλια για την αμέριστη αγάπη στο σύλλογό μας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Αισθάνομαι την ανάγκη να ευχαριστήσω θερμά το Δ.Σ. και καθένα τους ξεχωριστά, για την τιμή και την τέλεση της εκδήλωσης στη μνήμη του μικρού μας Δημητράκη.

Επίσης ευχαριστώ όλους όσους διέθεσαν τον χρόνο τους και μας αγκάλιασαν την ημέρα εκείνη. Χαιρετώ ακόμη από τη στήλη αυτή όσους για διάφορους λόγους δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν.

Με την ευκαιρία αυτή ήθελα να δηλώσω πως η εκδήλωση αυτή μαζί με τη μνήμη, αγκαλιάζει όλους τους αγώνες του ελληνικού λαού και προσβλέπει σε νέες θυσίες για καλύτερη τύχη.

Πατριωτικά
Θεοφ. Θεοδώρας

Ενέργειες του κ. Αθανάσιου Δ. Κονταξή βουλευτή για την γέφυρα του Αράχθου

Ο κ. Κονταξής μας έστειλε τις επιστολές και τις απαντήσεις που πήρε για το θέμα της γέφυρας και τον ευχαριστούμε.

1) Βουλή των ελλήνων τμήμα ερωτήσεων.
2) Υπουγείο Βιομηχανίας.
3) Υπουργείο Δημοσίων Έργων.
4) Υπουργείο Εθνικής Άμυνας.
5) Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας.

Οι ενέργειες να συνεχιστούν μέχρι την υλοποίηση του έργου.

Το Διοικητικό Συμβούλιο
και η Συντακτική Επιτροπή
Εύχεται σ' όλους τους Κεντρικιώτες
και φίλους του ΑΡΑΧΘΟΥ
ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ
ΥΓΕΙΑ - ΕΙΡΗΝΗ - ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Ωραία είναι η νύφη μας, ωραία τα προικιά της

Στην εκλογή από μέρους των γονέων του γαμπρού, εβάρυνε πολύ, πρώτα το σόι της νύφης, η ικανότητα για τις δουλειές του χωραφιού και σε τρίτη μοίρα και τέταρτη έρχονταν η ομορφιά και η προίκα.

Κι εγώ στα πλούσια τα προικιά
το νου μου δεν τον έχω.
Τον έχω για της λυγερής τα μάτια και τα φρύδια.

Το πρόβλημα της προίκας των κοριτσιών που παντρεύονταν τα παλιά χρόνια σε πολλά χωριά στην Ήπειρο, ήταν ένα από τα σοβαρότερα για τους γονιούς.

Για το λόγο αυτό, κάθε κορίτσι που γεννιούνταν, έβαζε σε σκέψεις τους γονιούς για τα προικιά του. Όταν, όμως, τα κορίτσια γεννιούνταν το ένα κοντά στο άλλο, τα πράγματα ήταν ακόμα δυσκολότερα.

Πώς θα τα κατάφερνε αλήθεια η καψομάνα να ετοιμάσει το σεντούκι (κασέλα) και το γύκο με τα υφαντά μάλλινα στρωσίδια, τα σαίσματα, τις φλοκωτές βελέντζες, τα κελίμια και τ' άλλα που ήταν τα βασικά είδη για το καινούργιο νοικοκυριό της νιόπαντρης κοπέλας;

Η δόλια μάνα που τυραννιούνταν να κρατάει στο κατώι της δυο, τρεις προβατίνες και καμιά γίδα, για το λίγο γάλα και το βούτυρο, αλλά προπαντός το μαλλί τους, που το μάζευε φλόκο-φλόκο, ετοίμαζε στον αργαλειό τα β(ι)λάρια (τόπια), το δίμυτο και το φλοκάτο και ύφαινε τα άλλα μάλλινα στρωσίδια όσο να συμπληρωθεί ο γύκος.

Η μάνα της και η βάβω της, χρόνια χρειάστηκε να γνέσουν με τις ρόκες τους τα μαλλιά στα βραδινά νυχτέρια, στους δρόμους που πήγαιναν για δουλειά στα ξύλα ή για νερό στη βρύση ή στο πηγάδι.

Και η ίδια η κοπέλα έκανε ότι περνούσε από το χέρι της. Έπλεξε, κέντησε και ύφανε. Και τι δεν έφκιαξαν τα λεπτοκαμωμένα χεράκια της! Αριστουργήματα τέχνης που τα θαυμάζουμε ακόμα και σήμερα.

Σε μερικά χωριά, ρουχισμό και στολίδια η νύφη είχε άφθονα και αξίας μεγάλης. Ιδιαίτερα πρέπει να αναφέρουμε τα όμορφα σεντόνια που στους τέσσερεις γύρους φαντάζουν μεγάλες αναπαραστάσεις με ειδυλλιακές σκηνές ή σκηνές από το γάμο κλπ. Ήταν και οι κεντητές φορεσιές σε πουκάμισα, κεφαλόδεσμους, ομπόλιες, ζωνάρια, μαξιλάρια, ποδιές, πεσκίρια, προσόψια, πετσέτες κ.ά.

Γι' αυτό και το τραγούδι λέει:

Ποια είναι κείνη που κεντά,
διαμαντόνυφη κυρά
με κλωστή μεταξωτή, διαμαντόνυφη χρυσή
κέντησέ το μου καλά, διαμαντόνυφη κυρά
βάλτου τέλια και μετάξια, διαμαντόνυφη
και κλωστή μεταξωτή, διαμαντόνυφη χρυσή.

Πώς να μην αναφερθούμε και στα σεγκούνια! Τα δούλευαν με χρυσόνημα και με μπρισίμι μαύρο ή κόκκινο, τα πολύχρωμα μπρισίμια ήταν σπάνια. Το κόκκινο, όμως, το μεταχειρίζονταν πολύ, γιατί μ' αυτό κεντούσαν τα σεγκούνια των γυναικών του Ζαγοριού, της Κόνιτσας, των Κουρέντων και άλλων περιοχών. Μπρισίμια έμπαιναν και στις περίφημες γιαννιώτικες ποδιές.

Για να γίνουν αλλά και για να ραφτούν όλα αυτά, έπρεπε να βάλει το χέρι του ο ειδικός ράφτης, χρυσοχέρης, που αν αυτός δεν ήταν χωριανός, θά 'ταν από κάποιο άλλο πλησιέστερο χωριό.

Ο ερχομός του ράφτη άλλοτε γινόταν με τα πόδια κι άλλοτε πάλι καβάλα στ' άλογο και προκαλούσε χαρά και συγκίνηση στις κοπέλες και φτέρωνε τα όνειρά τους.

Καθισμένος σταυροπόδι πάνω στα μιντέρια, μπάσια, έραβε το προικιό συνέχεια μιαδυο ή και περισσότερες εβδομάδες, τρώγοντας και πίνοντας και κοιμόνταν στο σπίτι που είχε τη χαρά αυτή.

Το β(ι)λάρι ήταν μαύρο μάλλινο ή άσπρο, βαμμένο με καρυδότσουφλα, καραμπογιά, από τις ίδιες τις χωρικές.

Και να τι λέει το τραγούδι:

Χίλιοι ραφτάδες ράφτανε και χίλια μαθητούρια
κι ένα μικρό ραφτόπουλο ράφτει και τραγουδάει.
Σαγιάκι μου λιανόραφτο και πυκνοκεντημένο.

……

Το προικιό της θα την ακολουθούσε σε όλη τη ζωή. Από αυτό θα ντύνονταν για χρόνια ως τα γεράματά της. Γιατί σαν άρχιζαν μ' ένα-δυο χρόνια να την παίρνουν μπροστά τα παιδιά, η φτώχια και οι ανάγκες του σπιτιού της, που καιρός πια και χρήματα ν' αγοράσει κάτι καινούργιο δικό της. Τα καλά της σεγκούνια, οι καλές της ποδιές, η ζώνη της και τ' ασημικά της θά 'μεναν τυλιγμένα στην κασέλα για τα δικά της κορίτσια.

Μια καινούργια ελπίδα κι ένα καινούργιο όνειρο θά 'θρεβε το φτωχό νυφιάτικο προικιό. Η κασέλα αγοράζονταν με χίλιες δυσκολίες από τον πατέρα της και έφερε το όνομα της νύφης και τη χρονολογία του γάμου.

Απαραίτητο έπιπλο για τα προικιά ήταν η κασέλα (σεντούκι). Απλή, μεγάλη ή πλούσια διακοσμημένη, χρησίμευε για αποθήκευση κι ήταν μια μόνιμη παρουσία στο παραδοσιακό σπίτι.

Τις κασέλες για τα προικιά τις ετοίμαζαν ενόψει του γάμου μιας κοπέλας, πολύ πριν έρθει η ώρα της παντρειάς. Την κατασκεύαζε ο ίδιος ο πατέρας της κοπέλας ή την παράγγελναν σε κάποιον που δούλευε το ξύλο με τέχνη ή ήταν ειδικός στην κατασκευή κασέλας.

Στην κασέλα έβαζαν συνήθως φουστάνια, ποδιές μάλλινες τ' αργαλειού ή από ύφασμα, τσιπούνες κ.ά.

Την κασέλα με τα προικιά την έβγαζαν από το σπίτι την ημέρα του γάμου και την φόρτωναν στο ομορφοστολισμένο ντελικάτο άλογο ή μουλάρι. Πόσο συγκινητική τούτη η ώρα του φορτώματος του προικιού της νύφης. Ανάμεσα στα σεντόνια και στα άλλα ρούχα, καθώς τα δίπλωναν για να τα βάλουν στην κασέλα, έβαζαν φύλλα δάφνης. Σε χωριά του Πωγωνίου έβαζαν καρυδόφυλλα, για να μη τα κόψει ο σκόρος. Το κάθε κομμάτι το έπαιρναν οι γυναίκες στην αγκαλιά τους και γέμιζαν την κασέλα τραγουδώντας:

Διπλώστε τα προικιά καλά,
γιατί περνάμε από χωριά
γιατί περνάμε από χωριά, θα μας γελάσουν τα προικιά
διπλώστε τα προικιά καλά.
μην τα γελάσει η πεθερά.

Στο μεταξύ ετοιμάζονταν το ψίκι. Μετά το μπαϊράκι ακολουθούσε η νύφη καβάλα στ' άλογο με την κόκκινη βελέντζα και το κεντητό μαξιλάρι. Ακολουθούσε τ' άλογο πού 'χε φορτωμένα την κασέλα με τα προικιά και τα όργανα τραγουδούσαν λέγοντας:

Πέρα σε κείνο το βουνό και στις κοντοραχούλες
αμάξι εροβόλαγε στ' ασήμι φορτωμένο
στ' ασήμι και στο μάλαμα και στο μαργαριτάρι
λαφίνες τρεις το τράβαγαν και τρία παλικάρια.
— Τραβάτε παλικάρια μου στα πράσινα λιβάδια
εκεί θα ξεφορτώσουμε, θα κάνουμε το γιο μας
θα φάνε οι μούλες μας ταή και τ' άλογα κριθάρι
και μεις θα ξαποστάσουμε, θα πάρουμε ανάσα.

Άλλα τραγούδια που έλεγαν στο δίπλωμα των προικιών ήταν:

Κοιμάται ο ήλιος στα βουνά,
κοιμάται μέσ' στα χιόνια
κοιμάται κι η αγάπη μου σε παρδαλά σεντόνια
της στέλνω χαιρετίσματα μ' ένα περιστεράκι.

Και οι ευχές... Καλορίζικα και καλόλιωτα...
Ευχήσου με μανούλα μου τα ρούχα να διπλώσω.
— Ευχή νά 'χεις παιδάκι μου τα ρούχα να διπλώσεις
και στο καινούργιο σπίτι σου
για πάντα να ριζώσεις
(εδώ συνεχίζονται οι ευχές των καλεσμένων)
— Μάνα μου, τα λουλούδια μου συχνά να τα ποτίζεις
όπως τα πότιζα κι εγώ, έτσι να τα δροσίζεις.

Σήμερα μάνα μ' δεν μπορώ,
εβάρυνε η καρδιά μου.
Τι σού 'κανα μανούλα μου και μου χωρί(ζ)εις τα ρούχα μου.
— Ηρθε ο καιρός σου κόρη μου τα ρούχα να διπλώσεις
με την ευχή μου κόρη μου καλά να πας στο σπίτι
να βρεις καινούργια γονικά,
κουνιάδες και κουνιάδους
να βρεις γειτόνους χωριανούς
την πόρτα να σ' ανοίγουν
και στο πλευρό σου νά 'ρχονται αν τύχει κακιά η ώρα.
— Έλα μανούλα μου γλυκιά και δόσ' μου τα προικιά μου
τ' άσπρα, τα μεταξωτά, με τα χρυσά κεντίδια
την κεντητή μου την ποδιά και τα χρυσαφικά μου.

Λουντενσάιτ - Γερμανίας

Αντρέας Καρτζής

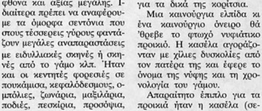

— Από το πανηγύρι 8.9.63 ο πρώτος από αριστερά αείμνηστος Βασίλης Καλιακάτσος, Κώστας Καλιακάτσος, Σπύρος Χρ. Ζώης, Πάνος Κωστατιάνος Σωκράτης, Σπυρόπουλος Δημ., Μήτσος Διονύσης Καλιακάτσος, Θωμάς Καλιακάτσος, Γιάννης Αντωνίου, Δημ. Φακίτσας, Αρίστος Οικονόμου, Νίκος Καλιακάτσος.

— Ο πρώτος αείμνηστος Κώστας Καλιακάτσος, Θεόδωρος Γεωργίου με το κλαρίνο, ο αείμνηστος Τάκης Παπάς με το λαούτο και ο μικρός Δημήτρης Γ. Λαμπράκης παρακολουθεί το νουνό του πώς χορεύει.

ΘΥΜΗΣΕΣ

Μια κόρη του Φεύγα

συνέχεια από προηγούμενο

Έβγαζε πολλά λεφτά. Όσα έπαιρνε το Σάββατο μάζευε τους εργάτες και τους φίλους του και πήγαιναν για διασκέδαση και τη Δευτέρα πάλι από την αρχή.

Ο αδελφός μου ήταν Πρόεδρος του συλλόγου Τζουμερκιωτών, που είχε έδρα στην Αθήνα.

Αφού το βράδυ στις τελευταίες απόκριες, παρ' όλο που ήταν άρρωστος με πυρετό, χόρεψε όλες τις ντάμες της βραδιάς.

Για πρώτη φορά είχε αρρωστήσει και τη Δευτέρα κάλεσε το γιατρό, τον αφροδισιολόγο επειδή φοβήθηκε ότι είχε κάποια αρρώστια επειδή πήγαινε με πολλές και διάφορες γυναίκες. Είχε βγάλει μια μικρή μυτίτσα στα γεννητικά του όργανα.

Ο γιατρός του είπε ότι δεν είναι τίποτε και να μην ανησυχεί διότι ήταν ψευδάνθρακας.

Ήταν πολύ γεροδεμένος σήκωνε 120 οκάδες και λύγιζε πολλές χοντρές βελάνες μαζί.

Επειδή τον ενοχλούσε, κάλεσε το γιατρό Αναστάσιο Χ. Μπαρτζώκα. Αυτός έστειλε τον ανιψιό μας Γιώργο Μάρη σε ένα εστιατόριο για να ψήσει ένα κρεμμύδι, διότι πίστευε ότι ήταν καλόγηρος.

Αφού βεβαιώθηκε ότι δεν ήταν αφροδίσιο, ο αδελφός μου, ώσπου νάρθει ο γιατρός Αν. Μπαρτζώκας, έκαψε ένα βελόνι και το τσίμπησε και αφού ήταν ψευδάνθρακας αμέσως έπαθε δηλητηρίαση.

Φάρμακα δεν υπήρχαν στην Αθήνα, τότε η κα Πρωτόπαπα έστειλε δύο καράβια δικά της σε τρεις πόλεις του εξωτερικού για να φέρουν φάρμακα αλλά δεν τον πρόλαβε.

Ήταν πολύ πλούσια γυναίκα. Όταν πάντρεψε την κόρη της της έδωσε 14 καράβια για προίκα. Τότε εγώ και η αδελφή μου ήρθαμε στην Αθήνα, όπου την γνωρίσαμε, στην κηδεία του αδελφού μας που έγινε στο πρώτο νεκροταφείο. Παρ' όλο που ήταν εργάσιμη μέρα ήταν πάρα πολύς κόσμος, τρεις φορές περισσότεροι απ' ότι στις άλλες κηδείες.

Τότε μείναμε στην Αθήνα εννιά μέρες, μας έκαναν παρέα πολλοί συγγενείς και φίλοι και φρόντιζαν να μας κάνουμε να ξεχάσουμε.

Κάθονταν όλη τη νύχτα ο Μπαρτζώκας ο γιατρός, ο Γεώργιος Ν. Αράπης και η γυναίκα του Χρυσή, ο Αναγνωστάκης ο Γιώργος τους πείραζε όλους και γελούσαν σαν μην ήταν κηδεία αλλά γλέντι, βγάλανε το παρατσούκλι "περονόσπορος" τους έκανε όλους άνω-κάτω μέχρι τις πρωινές ώρες.

Όλες αυτές τις εννέα μέρες η κα Πρωτόπαπα δεν μας άφησε καθόλου, μας πήγαινε κάθε μέρα στο Νεκροταφείο.

Μας έπαιρνε στο σπίτι τους η Χρυσή και ο Γεώργιος Αράπης δεν μας άφησαν ούτε λεπτό μόνες μας από κοντά.

Όταν φύγαμε η κυρία Πρωτόπαπα μας έβγαλε και τα εισιτήρια με τα δικά της καράβια και μας πήγαν στην Πρέβεζα και απ' εκεί στην Άρτα, όπως μας περίμεναν όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι.

Έχουμε πολλές φωτογραφίες από τις τελευταίες απόκριες που χόρευαν στον Ορφέα ο αδελφός μου ο Φεύγας και ο Γ. Αράπης με φουστανέλες.

Η επιμέλεια για την καταγραφή του πολύτιμου αυτού υλικού ανήκει στην κα Βίκυ Καραγιάννη-Αράπη.

Εάν υπάρχουν κάποια λάθη κυριολεξίας ή επιθέτων, αυτό οφείλεται σε κακή ανάγνωση διότι δεν έχω σπουδάσει αποκρυπτογράφος.

Πάντως ένα είναι το σπουδαίο γεγονός ότι στην κα Παπαστεργίου αξίζουν συγχαρητήρια, που έκατσε και έγραψε αυτά τα πολύτιμα ιστορικά-λαογραφικά και κοινωνικά γεγονότα της οικογένειά της, που θα πρέπει να γνωρίσουν οι μετέπειτα γενιές.

Πρέπει κάποιοι ηλικιωμένοι άνθρωποι που γνωρίζουν κάποιες αθέατες πλευρές της μικρής μας κοινωνίας να τις υπαγορεύσουν σε παιδιά - εγγόνια και φίλους και να τα δημοσιεύσουν, διότι κάπως έτσι γράφεται η ιστορία, η κοινωνιολογία, η εθνογραφία μας.

Και πάλι συγχαρητήρια στην γηραιά και σεβαστή κυρία. Όλα αυτά γράφτηκαν στα Τζουμέρκα κάτω από μια καρυδιά με πολύ φροντίδα και αγάπη προς το σεβαστό πρόσωπο.

Υποκλίνομαι σεβαστή κυρία σε σας μια απλή και λιτή συγγραφέα.

Εγώ με τη σειρά μου έχω να σημειώσω ότι το περιστατικό με το χορό της Ομοσπονδίας Τζουμέρκων στον Ορφέα τις απόκριες που αναφέρατε στο τέλος, το άκουσα όταν ήμουν γεν. γραμματέας της Ομοσπονδίας Τζουμέρκων, από δύο πρόσωπα καθ' όλα σεβαστά και αγαπητά από τον αείμνηστο Γ. Αράπη και από το γιατρό Αριστοτέλη Αράπη.

Πάντως εμένα με συγκίνησε η απλότητα και η λεβεντιά συνάμα της μορφής του πατέρα σας, το πάθος του για τον άνθρωπο και τα ευγενικά ανθρώπινα ιδανικά.

Για μένα τέχνη, θα πει κάποτε η Γαλάτεια Καζατζάκη δε θα πει τεχνητό, ούτε τέχνασμα.

Η αλήθεια της ζωής, σε μια συγκροτημένη έκφραση, οργανωμένη, που να δίνει μια άρτια εικόνα της ανθρώπινης μοίρας είναι ότι καλύτερο μπορεί να δώσει η τέχνη.

Αυτή λοιπόν, η αλήθεια της ζωής, σε πολύ ωραίες εικόνες και περιγραφή από την στολή της δασκάλας, ραμμένη και κεντημένη από τον πατέρα, μέχρι την κουφάλα του πλάτανου με την πραμάτεια του και το λάβαρο με το γρίβα του να περνάει από χωριό σε χωριό, με τη γυναίκα μαμή σκυμένη πάνω από την κάθε γυναίκα που φέρνει στον κόσμο μια καινούργια ύπαρξη είναι συγκροτημένη και οργανωμένη καλλιτεχνικά όπως ο κάθε ένας μας νοιώθει.

Διότι ο καθένας απ' όλους μας, όσα γράμματα και να γνωρίζει, ξέχωρα είναι ένας νέος διηγηματογράφος, ένας νέος ποιητής, ένας νέος ζωγράφος.

Μοναδικό χρέος του κάθε ενός μας ξεχωριστά είτε είναι λογοτέχνης, είτε απλός άνθρωπος είναι να υπηρετεί με το έργο του το λαό και να μη ντρέπεται από οποιοδήποτε μετερίζι και αν βρίσκεται να το πράττει.

Λίγες σκέψεις δεν βλάπτουν. Πού ξέρεις; Μπορεί να υπάρξει και συνέχεια στον... ΑΡΑΧΘΟ.

ΤΖΕΝΗΣ - ΔΙΑΜΑΝΤΗ - ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

ΜΙΛΑ ΜΟΥ

Βρέχει και σήμερα. Έρημοι δρόμοι.
Γκρίζο το σούρουπο... Χειμώνας βαρύς.
Μες την καρδιά μου άγνωροι τρόμοι
σκορπάν τ' ασήμια στα μαλλιά μου νωρίς.

Κλαίνε τα σύννεφα... Πέφτουν οι στάλες
δώρα στο θάνατο της καρδιάς μου στερνά
και στο ξεψύχισμα κάτω οι ψιχάλες
μου ψιθυρίζουν κι αυτές σιγανά.

Μίλα μου πριν αρχίσ' η σιωπή
στο γύρισμα του χρόνου.
Μίλα μου πριν τελειώσ' η ζωή
απ' τις πληγές του πόνου.

Μίλα μου πριν έρθ' η παρακμή
πνίγοντας τα όνειρά μας
και γίνουν άμορφες σκιές η νύχτα κι η αυγή
κι ο θάνατος θα σβήσει τη σκιά μας.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΝΑΤΑΝ ΑΡΑΓΕ;

Με φιλιά που χθες αλλάξαμε καλέ μου,
ήρθες κι ανάστησες τα πάντα άγγελέ μου.
Ήσουν γλυκόλαλη του έρωτα πηγή
πούριξες βάλσαμο στου είναι την πληγή.

Ήσουνα φως, ήσουν φωτιά μέσα στα στήθια
μα και μαχαίρι κοφτερό πικρή συνήθεια.
Ήσουνα μεσ' στη σάρκα μου καυτή πνοή,
μαύρο σημάδι στων χειλιών μου τη γραμμή.

Αλήθεια νάταν άραγε ή μήπως νάταν Ψέμα;
Μα ό,τι και αν ήτανε μου ζέστανες το αίμα.
Αλήθεια νάταν άραγε πως μαγαπάς ή Ψέμα;

ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ – ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ
ΒΑΣ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ
ΤΗΛΕΦ. 64.35.166 • ΑΘΗΝΑΙ
ΚΙΝ. ΤΗΛ. 094-512963
ΚΑΦ. 34.10.540

Εκδήλωση για τον Δημήτρη Θεοφάνη Θεοδώρα

Συνέχεια από τη σελ. 1

του τέλους του στυγνού καθεστώτος με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1973, που σημάδεψε την σύγχρονη ιστορία μας - χιλιάδες φοιτητές και εργαζόμενοι, εκείνες τις ημέρες του Νοέμβρη, μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο, ύψωναν θαρραλέα το ανάστημά τους στη δικτατορία.

Ήταν μια μεγάλη λαϊκή εξέγερση εναντίον του «αποφασίζουμε και διατάσσουμε» της χούντας, εναντίον της εξάρτησης της χώρας από τους ξένους και υπέρ της αποκατάστασης της δημοκρατίας.

Σήμερα που η χώρα μας αντιμετωπίζει τόσα προβλήματα και τόσες δυσκολίες, σήμερα που εντείνονται οι πιέσεις από εχθρούς και φίλους σε βάρος των εθνικών μας συμφερόντων, περισσότερο από κάθε άλλη φορά είναι επίκαιρο το μήνυμα της ενότητας, το μήνυμα του Πολυτεχνείου του 1973.

Σ' αυτό το προσκλητήριο 22 χρόνια μετά τα γεγονότα εκείνα, στεκόμαστε μπροστά στο δικό μας παιδί το Δημήτρη Θεοδώρα, μπροστά στο Διομήδη Κομνηνό, μπροστά σε όλα τα θύματα εκείνης της τραγωδίας με δέος και σεβασμό.

Και σας διαβεβαιώνουμε ότι τιμούμε τη θυσία σας. Προσφέρατε απλόχερα τη ζωή σας, για να γίνουν πραγματικότητα τα οράματα ενός ολόκληρου λαού.

Στη συνέχεια μίλησε ο Καθηγητής του Πάντειου Παν/μίου Αθηνών κοινωνιολόγος κος Βασίλης Φίλιας, ο οποίος είπε: «Χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να μιλήσω στην Πανηπειρωτική για το μικρό Δημήτρη. Πρώτα - πρώτα αυτό οφείλεται πρώτον γιατί έχω πάρει μέρος σε μια σειρά εκδηλώσεων μετά από πρόσκληση της κας Καραγιάννη - Αράπη αλλά και γενικότερα και βασικά διότι θεωρώ ότι το Ηπειρώτικο στοιχείο, πιστεύω ότι είναι από τα υγιέστερα στοιχεία και ολιγότερα διεφθαρμένα της ελληνικής κοινωνίας. Δεν το λέω αυτό για να σας κολακεύσω, αλλά υπάρχει μια δυναμική που βοηθάει σε μια προσπάθεια, ανάτασης του λαού μας.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι αυτή η μικρή τελετή είναι αφιερωμένη στο μικρό Θεοδώρα, όπου ο πατέρας του υπήρξε συνεργάτης μου τόσο στο κέντρο κοινωνικών ερευνών, όσο και στα πρώτα βήματα της Δημοκρατικής άμυνας, που μαζί με άλλους 2 - 3 παραβίασαν το κέντρο κοινωνικών ερευνών και χρησιμοποίησαν, τότε για τις πρώτες προκηρύξεις της Δημοκρατικής άμυνας. Το θεωρώ πραγματικά ότι αυτή η ευκαιρία είναι μια μεγάλη τιμή για μένα. Για να συζητήσουμε το θέμα του Πολυτεχνείου δεν είναι απλά τα πράγματα. Δηλαδή εγώ πιστεύω, ότι το πρώτο βήμα της απεξάρτησης, την εξάρτηση, εννοώ των ναρκωτικών είναι να πάψουμε να εκφωνούμε πανηγυρικούς, διότι οι πανηγυρικοί έχουν το εξής τεράστιο αρνητικό, ότι μεταβάλλουν ιστορικά γεγονότα, μνήμες οι οποίες έχουν μια σημαντικότητα τεράστια, τις μεταβάλλουν σε «νεκρά κάδρα» όπου ο καθένας έρχεται να προσκυνήσει αυτές τις στιγμές, χωρίς να αναλογιστεί πραγματικά το νόημά τους.

Ο κος Μπαρτζώκας είπε ορισμένα πράγματα πολύ ουσιώδη, που πρέπει να έχουμε στο νου μας, αλλά από κει και πέρα στο επίσημο επίπεδο, ακούστηκαν τα συνηθισμένα, τετριμμένα, ανόητα και βλακώδη.

Όσον αφορά το Πολυτεχνείο δεν τολμάμε να αναφερθούμε στις δυνάμεις, οι οποίες προκάλεσαν την εμφάνιση της Χούντας.

Διότι οι δυνάμεις αυτές, δεν ήταν μόνο οι αντιδραστικές δυνάμεις της χώρας, αλλά ήταν και η πλήρης αποτυχία της Δημοκρατίας.

Η δημοκρατία γονάτισε μόνη της. Ότι έκαναν οι στρατιωτικοί, ήταν αναπόφευκτο και μοιραίο.

Διότι ακριβώς το μέτωπο της Δημοκρατίας είχε λυγίσει εκ των έσω. Και ποτέ δεν αναζητήθηκε να αποδοθούν ευθύνες. Ευθύνες τεράστιες; ευθύνες που κάτι άλλο αιτιολογούν σημαντικότατο.

Το γεγονός ότι ο ελληνικός λαός, όπως τόνισε και ο κος Μπαρτζώκας, ποτέ δεν αγκάλιασε τη Χούντα παρά τη σοβαρότητα και τις πικρίες που είχε.

Διότι τους Αμερικάνους και την εξάρτηση, δεν τους έφερε εδώ η ΧΟΥΝΤΑ.

Η ΧΟΥΝΤΑ ήταν μία πλευρά της δυναμικής εξουσίας, τους έφερε.

Μιλάμε σήμερα για τον Πιουριφόν, και την εξάρτηση, που οποιοσδήποτε, πήγαινε και του ζητούσε την άδεια να κάνει κάτι στην Ελλάδα.

Τώρα το θυμηθήκαμε μετά από τόσα χρόνια.

Λοιπόν κυρίες και κύριοι δεν τολμούμε να αναφερθούμε στην εξουσία, δεν τολμούμε να αναφερθούμε στο εξής φαινόμενο.

Ναι μεν ο ελληνικός λαός ήταν ενάντια της ΧΟΥΝΤΑΣ, αλλά μια χούφτα ανθρώπων, διότι μια χούφτα ήταν πραγματικά, επί πέντε χρόνια «το πατριωτικό μέτωπο» «η δημοκρατική άμυνα». Αυτές ήταν οι οργανώσεις.

Και βεβαίως ομάδες στρατιωτικών αντιστεκόταν, αλλά ο ελληνικός λαός ήταν απαθής. Όταν ο ελληνικός λαός εκλήθη να δείξει την αντίδρασή του και την αποδοκιμασία του την 1η του Μάη να μη βγει κανένας και να μην εκδράμει κανένας, επλημμύρισαν οι δρόμοι από αυτοκίνητα.

Δεν ήταν πράξη δειλίας.

Ήταν πολύ περισσότερο. Πράξη παραίτησης.

Είχαν οδηγήσει τον ελληνικό λαό σε παραίτηση, παραίτηση από την Δημοκρατία.

Αυτό είναι γεγονός βέβαια που δεν μας συμφέρει να το λέμε.

Απ' εκεί και πέρα μη ρωτάτε εμάς. Μη ρωτάτε εμάς τι τραβήξαμε για να δημιουργήσουμε αυτούς τους πυρήνες τους περιορισμένους, όπου ανήκει και ο Φάνης Θεοδώρας, και πολλοί άλλοι, που παλέψαμε πλάτη με πλάτη κολλημένοι στον τοίχο, για να μπορέσει να φανεί ότι υπάρχει φρόνημα, όταν ο λαός στο σύνολό του, ήταν παραιτημένος.

Και απ' εκεί και πέρα, βέβαια, έρχεται η σημαντικότητα του Πολυτεχνείου.

Και εκεί που επίστευαν ότι πρόκειται περί αντίδρασης και αντίστασης πυρήνων ξαφνικά εμφανίζεται μια ομαδική διάσταση και αυτή ήταν το Πολυτεχνείο, τα γεγονός της Νομικής και άλλα. Το πέρασμα από το ατομικώς άρξασθαι, τις μικρές ομάδες, στο ομαδικό.

Αυτή είναι η τεράστια σημασία του Πολυτεχνείου.

Δεν ανέτρεψε το Πολυτεχνείο τη ΧΟΥΝΤΑ αλλά η ΚΥΠΡΟΣ. Αλλά ήταν τεράστιο το πολιτικό μέγεθος του Πολυτεχνείου, διότι φάνηκε, ότι μεγάλες δυνάμεις και μάλιστα δυνάμεις που προέρχονταν από τους νέους ανθρώπους, αρνιόταν την Δικτατορία.

Αυτό ήταν το τεράστιο μήνυμα του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ.

Και για να φτάσουμε στο Πολυτεχνείο, χρειάστηκε να γίνει μεγάλος κόπος, ώστε να συσπειρωθούν οι δυνάμεις ενάντια στη Δικτατορία, και πάνω σ' αυτό πρέπει κανείς να υπενθυμίσει, ότι η δημιουργία μετώπου, κυρίως μεταξύ της «Δημοκρατικής άμυνας» και του πατριωτικού μετώπου, έπαιξε τεράστιο ρόλο.

Διότι αυτό οδήγησε σε μια συσπείρωση φοβερή σ' όλο το φάσμα των ανθρώπων που ήταν ενάντια στη Δικτατορία, αλλά και αυτό που απεκλήθηκε σωστά το «ΕΑΜ των φυλακών, όπου από της δεξιάς μέχρι της ακροτάτης αριστεράς είχε δημιουργήσει μέτωπο.

Αυτά έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη συνείδηση των νέων ανθρώπων, που είναι οι δέκτες και οι δείκτες όλων των σοβαρών μεταβολών.

Είναι οι αντένες που συλλαμβάνουν τι γίνεται, πώς γίνεται και τι πρέπει να γίνει. Και βεβαίως έχουν ετοιμότητα θυσίας.

Οι νέοι άνθρωποι

Επίσης ένα δεύτερο επίπεδο, που δεν θίγεται, γιατί βεβαίως έγιναν «κάδρο» είναι αυτές οι προσδοκίες και τα αιτήματα των νέων ανθρώπων και κατ' επέκταση του ελληνικού λαού. Πραγματώθηκαν;

Μπορούμε να πούμε ότι ο αγώνας του Πολυτεχνείου δικαιώθηκε;

Απαντώ ανεπιφύλακτα ΟΧΙ!

Και η απόδειξη ότι δεν πραγματώθηκαν και δεν δικαιώθηκαν είναι το γεγονός, ότι έχουμε χάσει τη νεολαία. Την έχουμε χάσει σ' όλα τα επιπεδα.

Δεν τους δίνουμε νοήματα ζωής δεν τους δίνουμε περιεχόμενα ύπαρξης. Δεν τους δίνουμε στοιχεία για να σταθούν, και παραπαίουν.

Αν πάρουμε ακόμη και αυτή τη συγκέντρωση ακόμη.

Εκτός απ' τα παιδιά του Θεοδώρα ποιο άλλοι νεολαίαοι είναι σ' αυτή εδώ τη συγκέντρωση;

Σας ερωτώ. Και γιατί όχι;

Αυτά όλα δεν μας προβληματίζουν; Δεν μας προβληματίζει ακόμα το γεγονός ότι έγιναν, αφορμή ότι το Πολυτεχνείο καίγεται, ότι καίγεται η ελληνική σημαία, ότι οι καθηγητές χρησιμοποιούν τις πανεπιστημιακές τους θέσεις τους και τα αξιώματά τους για να κάνουν πολιτικές καριέρες.

Υπάρχει τεράστια ευθύνη.

Διότι το Πολυτεχνείο ήταν ιστορία. Η ιστορία συνδέεται με θυσίες που δημιουργούν ορόσημα.

Όταν καθηγητές τολμούν ούτε πολύ, ούτε λίγο, να δίνουν θέμα όπως ο κος Βέλτσος θέμα εξετάσεων, συγνώμη ζητώ από τις κυρίες «Ιστορία και Μαλακία» σας ερωτώ;

Πώς μπορεί να σταθεί αυτή η χώρα; Πού πάει;

Ποιες δυνάμεις θα ξεκινήσουν αυτή τη σταυροφορία. Όταν αυτή τη στιγμή τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ελέγχονται από ανθρώπους οι οποίοι «εχούντισαν» σε πολύ μεγάλο βαθμό.

Θα δώσω στην κα Αράπη τα άρθρα για να τα διαβάσει, τους Υμνητές της Χούντας ο κος Σταύρος Ψυχάρης, διευθυντής μεγάλης εφημερίδας και μεγάλος δημοκράτης σήμερα.

Ρίζος, Κομίνης και άλλοι.

Όλοι αυτοί σήμερα όψιμοι υποτίθεται δημοκρατικοί μας κάνουν να λησμονούμε την ιστορία.

Ενώ αντίθετα ουδείς τολμάει να μιλήσει για την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Γιατί δεν μιλούν;

Ακόμη και οι ίδιοι οι αντιστασιακοί ντρέπονται να μιλήσουν για την αντίσταση.

Διότι αν θα μιλήσουν θα πουν τι έγινε και τι δεν έγινε και τι θα πρέπει να γίνει.

Και αυτό είχε κόστος, φοβερό κόστος.

Και βέβαια είναι προφανές κάτω απ' αυτές τις προϋποθέσεις έχουμε μια νεολαία η οποία παραπαίει, την οποία χάνουμε.

Αυτή η νεολαία, καίει κτίρια, καίει σημαίες, σπάει, αυτοκαταστρέφεται με τα ναρκωτικά.

Αυτό δεν μας προβληματίζει; Πρέπει να συνδέσουμε εκείνη την Αντίσταση με μια νέα αντίσταση.

Οι λαοί χρειάζονται στιγμές ανάτασης «Ο Μαρξ Βέμπερ» έλεγε «ότι το πρόβλημα του ανθρώπου είναι να διαμορφώσει τη ζωή του με νοήματα.

Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν νοήματα ζωής. Και αυτή τη στιγμή, αντί να ερχόμαστε να ελέγχουμε τις ηγεσίες πιάνουμε το θέμα επί του αποτελέσματος. Δηλαδή αυτή η διάλυση η πλήρης.

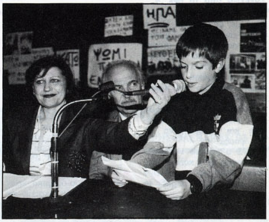

Ο μικρός διαβάζει για τον μικρό Δημητράκη

Υπάρχουν πρότυπα;

Ήταν πρότυπο ο Καράγιωργης. Υπάρχουν αυτή τη στιγμή πρότυπα; ώστε αυτή τη στιγμή ο νέος άνθρωπος να πει ΝΑΙ υπάρχει και αυτός. ΟΧΙ κύριοι, δεν υπάρχουν. Αν θέλουμε να υμνούμε το Πολυτεχνείο να το κάνουμε επέτειο «αυτοσυνειδησίας». Τ' άλλα όλα είναι εκ του πονηρού, και οδηγούν απλά σε καταχώνιασμα της πραγματικότητας των γεγονότων στο ιστορικό ξέσπασμα».

Στη συνέχεια ο μικρός Μάνθος Μαργώνης απήγγειλε ένα ποίημα.

«Ένας ζεστός Νοέμβρης»

Και ξαφνικά
πιάσαν οι ζέστες το Νοέμβρη
Καλοκαιρινά
στην καρδιά του χειμώνα.

Ήταν οι ανάσες των παιδιών
κοντά - κοντά
σαν να 'ταν μία αναπνοή
κι οι ανάσες στα παράθυρα,
κοντά κοντά
σαν να 'ταν ένα μπαλκόνι
η Αθήνα
και οι φωτιές που καίγανε
στους δρόμους
τα σκουπίδια,
κοντά - κοντά
σα να 'ταν πυρκαγιά,
κι ήταν οι σφαίρες
και ήταν το σήμα,
και ξαφνικά
πιάσαν οι ζέστες το Νοέμβρη
κατακαλόκαιρο
στη μέση του χειμώνα.

Το δεύτερο ποίημα είναι ειδικά γραμμένο για το Πολυτεχνείο και ειδικότερα για το μικρό Δημήτρη Θεοδώρα. Το είπε η Βασιλική Μάνου, που είναι και στο χορευτικό του Συλλόγου μας.

Μικρό ανέμελο βλαστάρι που παιχνίδιζες αμέριμνο στο σπιτάκι σου, φαρμακωμένο βόλι σε σκότωσε χωρίς καμιά δικαιολογία.

Περιστεράκι, που πριν προλάβεις να πετάξεις στο φτερούγισμα της ζωής σε χτυπήσαν.

Νιώθω να μας κοιτάζεις παράξενα με τα μικρά και αθώα ματάκια σου, προσπαθώντας με το παιδιάστικο βλέμμα σου να διακρίνεις ανάμεσα στο πλήθος, ψάχνοντας να βρεις τον άνθρωπο, τον φταίχτη, το φονιά.

Να ρωτήσεις, γιατί;

Καλοί μου άνθρωποι, γιατί με σκότωσαν. Τι κακό έκανα; Δε μου είπε κανένας να μην παίζω στο φτωχό μου σπιτάκι!

Ναι, θα σας πω πως έκλεισαν τα ματάκια μου. Κρατούσα ένα μικρό πλαστικό αυτοκινητάκι και έφτιαχνα τις ρόδες του που όλο χαλούσαν. Τότε κάτι σαν βροντή, σαν κεραυνός με χτύπησε στο κεφάλι μου. Πόνεσα και αμέσως ζαλίστηκα, μεμιάς τα ματάκια μου θόλωσαν, γύρω μου όλα μαύρισαν και σκοτείνιασε απότομα. Έσφιξα το παιχνιδάκι μου στην αγκαλιά μου και φώναξα τη μανούλα μου. Μα η φωνούλα μου δεν ακουγόταν και έγειρα να κοιμηθώ.

Δεν μπορώ να θυμηθώ, μόνο τώρα κρυώνω, κρυώνω πολύ και γύρω μου βλέπω

Συνέχεια στη σελ. 6

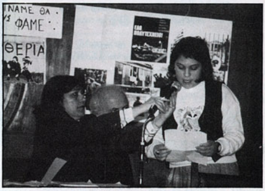

Η μικρή.. βοηθούμενη από την Βίκυ Καραγιάννη για την απαγγελία

first
παιδικό [illegible]
Εθνικής Αντιστάσεως 11 ΑΝΩ ΙΛΙΣΙΑ - Τηλ. 77.17.606

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ
ΒΑΓΕΝΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ-ΓΑΛΛΙΚΑ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ-ΙΤΑΛΙΚΑ
• ΠΛΑΤ. ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ 9 — ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ — ΤΗΛ.: 97 11 988
• ΠΑΡΝΗΘΟΣ 54 & ΣΛΗΜΑΝ — ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ — ΤΗΛ. 92 50 317

Εκδήλωση για τον Δημήτρη Θεοφάνη Θεοδώρα

Συνέχεια από τη σελ. 5

πολλούς ανθρώπους λυπημένους με λουλούδια. Μα τι γιορτή είναι σήμερα; Πρωτομαγιά, που φτιάχναμε στεφανάκια; Τώρα πια δεν θέλω παιχνιδάκια, δεν μπορώ να παίζω, τα χεράκια μου είναι δεμένα και έχω ένα βάρος στο στήθος μου.

Άντε και σεις παλιορόδες, εσείς φταίτε που όλο χαλούσατε και παιδευόμενα να σας φτιάξω.

Καλέ τι μου το αγόρασες αυτό αφού όλο χαλάει; Κάποιος μπάρμπας μου είπε πως είχαν βάλει σημάδι το κεφαλάκι μου.

Μα σημαδεύουν και τα παιδάκια αυτοί οι κυνηγοί; Να πείτε και στ' άλλα παιδάκια της γειτονιάς να προσέχουν αυτούς τους κυνηγούς. Δεν θέλω να πονέσουν όπως εγώ.'

Τι παγωνιά και είμαι ολομόναχο!

Και κρυώνω μανούλα. Κρυώνω πολύ!

Πότε θα έρθει το καλοκαίρι να βγει ο ζεστός ήλιος; Πότε αλήθεια. Πότε θα φύγουν τα σύννεφα να βλέπω τα αστέρια; Γιατί τις νύχτες, είναι πολύ σκοτεινά. Πότε;

Μετά ο Κύριος Γρηγόρης Κωσταντής Μασαλάς απήγγειλε αποσπάσματα με ένα χαρακτηριστικό τρόπο από τον «Επιτάφιο» του Γ. Ρίτσου.

Ξεκινώντας είπε:

Από τα προ-ομηρικά χρόνια στην Τροία έχουμε το μεγάλο θρήνο της Εκάβης και της Ανδρομάχης για το μεγάλο έγκλημα.

Μετά στα Αλεξανδρινά χρόνια.

Στα δημοτικά μας τραγούδια του νεκρού αδερφού.

Μετά φτάνουμε στο 1940. Ένας από τους σταθμούς αυτούς είναι και ο Επιτάφιος που γράφτηκε το 1936. Μεγάλοι ποιητές μας 2 με Νόμπελ και 2 με το βραβείο **ΛΕΝΙΝ.**

Γιε μου, σπλάχνο των σπλάχνων μου, καρδούλα της καρδιάς μου
πουλάκι της φτωχιάς αυλής, ανθέ της ερημιάς μου
Πώς κλείσαν τα ματάκια σου και δε θωρείς που κλαίω
και δε σαλεύεις, δε γροικάς τα που πικρά σου λέω.

……………………………………………

Στη στράτα εδώ καταμεσίς τ' άσπρα μαλλιά μου λύνω
και σου σκεπάζω της μορφής το μαραμένο κρίνο
Φιλώ το παγωμένο σου χειλάκι που σωπαίνει
κι είναι σαν να μου θύμωσε και σφαλισμένο μένει.
Δε μου μιλείς κ' η δόλια εγώ τον κόρφο, δες, ανοίγω
και στα βυζιά που βύζαξες τα νύχια, γιε μου, μπήγω.

……………………………………………

Γιε μου, αν δεν σούναι βολετό ναρθείς ξανά σιμά μου
πάρε μαζί σου εμένανε, γλυκιά μου συντροφιά μου.

……………………………………………

Και γω η φτωχή κι εγώ η λιγνή, μεγάλη μέσα σ' όλους
με τα μεγάλα νύχια μου κόβω της γης σε σβώλους,
και τους πετάω κατάμουτρα στους λύκους και στ' αγρίμια
που μούκαναν το κρύσταλλο της όψης σου συντρίμια.

……………………………………………

Κι αντίς τ' άφταιγα στήθια μου να γδέρνω· δες, ζω
και πίσω απ' τα δάκρυά μου τον ήλιον αντικρίζω.

……………………………………………

Γιε μου, δεν ξέρω αν πρέπει μου να σκύβω να σπαράζω,
για πρέπει μου όρθια να σταθώ, να σε χιλιοδοξάζω.

……………………………………………

Δώστε μου, αητοί, νύχια, φτερά για ναν τους κυνηγήσω
και την καρδιά τους, μύγδαλο ναν τήνε ροκανίσω.

……………………………………………

Και μούδειχνες αλαργινά τη θάλασσα γαλάζια
και τα βουνά και τα δεντρά και της αυγής τη γάζα.
Και τα μικρά και τα φτωχά, πουλάκια και τζιτζίκια
μερμήγκια, θάμνους, βότσαλα, ροδόκρινα και φύκια.
Μα, γιόκα μου, κι αν μούδειχνες τ' αστέρια και τα πλάτια
τάβλεπα εγώ πιο λαμπερά στα θαλασσιά σου μάτια.
Και μου ιστορούσες με φωνή γλυκιά, ζεστή κι αντρίκια
τα όσα μήτε του γιαλού δε φτάχνουν τα χαλίκια.
Και μούλεες, γιε, πως όλ' αυτά τα ωραία θάνε δικά μας
και τώρα εσβήστης κι έσβησε το φέγγος κι η φωτιά μας.

……………………………………………

Κι αν ήσουν δίκαιος, δίκαια θα μοίραζες την πλάση
κάθε πουλί, κάθε παιδί να φάει και να χορτάσει.

……………………………………………

Εμείς κρατάμε όλη της γης μες στ' αργασμένα μπράτσα
και σκιάχτρα στέκονται οι Θεοί κι αφέντη έχουνε φάτσα.

……………………………………………

Όλα μου τάδειχνες εσύ, παιδί μου κι άρχοντά μου,
κι ως τάβλεπες όλα έφεγγαν σαν νάταν σ' ώρα γάμου.
Κι όλα κοντά μου τάφερνες, γνέφια πουλιά κι αστέρια
πούλεγα κ' έτσι νάκανα θα τάπιανα στα χέρια.

Και μάθαινα από την αρχή, πιο ωραία τα μαθημένα
και μέτραγα στα δάχτυλα και τάβρισκα ένα - ένα.
Ένιωθα πάνω μου βαθύς ο θόλος ν' ανασαίνει
και τ' άστρα ως να με χτένιζαν με συντεφένιο χτένι.

……………………………………………

Τι έκανες, γιε μου, εσύ κακό; Για τους δικούς σου κόπους
την πλερωμή σου ζήτησες απ' άδικους ανθρώπους.
Δεν ήσουν ζήτουλας εσύ να πας παρακαλώντας
με τη γερή σου την καρδιά πήγες ορθοπατώντας.
Και χύμηξαν απάνω σου τα μουλωχτά κοράκια
και σούπιαν το αίμα, γιόκα μου, σου κλείσαν τα χειλάκια.

……………………………………………

Βασίλεψες αστέρι μου, βασίλεψε όλη η πλάση
κι ο ήλιος κουβάρι ολόμαυρο το φέγγος του έχει μάσει.
Και δες μ' ανασηκώνουνε· χιλιάδες γιους ξανοίγω
μα γιόκα μ' απ' τα πλάγι σου δε δύναμαι να φύγω.
Όμοια ως εσένα μου μιλάν και με παρηγοράνε
και την τραγιάσκα σου έχουνε, τα ρούχα σου φοράνε.
Κα να που ανασηκώθηκα, το πόδι στέκει ακόμα·
φως ιλαρό λεβέντη μου, μ' ανέβασε απ' το χώμα.
Τώρα οι σημαίες σε ντύσανε. Παιδί μου εσύ κοιμήσου
και γω τραβάω στ' αδέρφια σου και παίρνω τη φωνή σου.

……………………………………………

Γλυκέ μου εσύ δε χάθηκες, μέσα στις φλέβες μου είσαι
Γιε μου, στις φλέβες ολουνών, έμπα βαθιά και ζήσε.
Κι αντίς τ' άφταιγα στήθια μου να γδέρνω, δες, βαδίζω
και πίσω από τα δάκρυά μου τον ήλιον αντικρίζω.
Γιε μου στ' αδέρφια σου τραβώ και σμίγω την οργή μου,
σου πήρα το ντουφέκι σου· κοιμήσου εσύ πουλί μου.

……………………………………………

Ω! τι όμορφα σαν σμίγουνε, σαν αγαπιούνται οι ανθρώποι,
φεγγοβολάνε οι ουρανοί, μοσκοβολάνε οι τόποι.

Και ποιος δεν ρίγησε από την απόδοση αυτή του εκλεκτού Ηπειρώτη συγγραφέα - δασκάλου και ηθοποιού, που έχει ένα μικρό θέατρο στη Ζαΐμη 44 «τη Δωδωναία σκηνή», όπου παιζεται το έργο του «Ακροβατήματα». Έχει και σχολή θεάτρου.

Μετά τον κο Γρηγόρη Κωσταντή Μασαλά η μαθήτριά του Όλγα Σαλτσπαΐδη.

Με θεατρική παρουσία αρχαίας τραγωδίας απήγγειλε απόσπασμα από τις «Τρωαδίτισσες» του Αισχύλου.

«Την τορνευτή ασπίδα
του Έκτορα που χάμω πιθώστε.
Πίκρα των ματιών μου
και όχι χαρά πια.
Σκληρός σε βρήκε
θάνατος γλυκέ μου.
Για την πατρίδα αν έπεφτες
στη μάχη, αφού τα νιάτα
πρώτα θα χαιρόσουν
από την ισόθεη βασιλεία.
θα σε καλοτυχίζανε.
Αν υπάρχει σ' αυτά
καλοτυχία.
Τώρα όλα τάδες
αλλά δεν τάνιωσες.
Μπροστά σου τάχες, αλλά
δεν τα χάρηκες παιδί μου.
Ω, τα προγονικά σου κάστρα
το έργο του Φοίβου
πως σου κάψαν το κεφάλι.
Με τα φιλιά το σκέπαζε
η μανούλα.
Και τα μαλλάκια
σου 'φτιαχνε.
Και τώρα ω φόνος.
Πώς να πω τη φριχτή λέξη.
Από τα σπασμένα χάσκει
κόκαλά του.
Πώς μοιάζετε εσείς
με του Έκτορα τα χέρια.
Τώρα νεκρά παράλυτα
μπροστά μου.
Γλυκό μου στόμα εσύ
που 'ξερες τόσα περήφανα
λογάκια εχάθης.
Και ήταν ψέματα αυτά
που μ' έλεγες όταν κοντά
που ερχόσουν στο στρώμα
Κυρούλα φώναζες
σαν πεθάνεις.
Τιμή σου. Θα κόψω τα μαλλιά μου
στην κηδεία θα φέρω και
τους φίλους μου με λόγια
θα σ' αποχαιρετήσω
πονεμένα.
Κι αντί εγώ η γριά σε θάβω
γιε μου Ω έρημη και από
παιδιά και από πατρίδα.
Δεν θα κοιμάσαι πια
στην αγκαλιά μου.
πάνε τα χάδια μου
και οι έγνοιες μου για σένα.
Τι ποίημα θα σου γράψουνε
στο μνήμα.
Εδώ ήταν ένα παιδάκι
που κάποτε σκοτώσαν
οι Αργείοι από φόβο.

Επίγραμμα: Ντροπή για την Ελλάδα.

Μετά την παραστατική ερμηνεία από τις «Τρωαδίτισσες» του Αισχύλου.

Στη συνέχεια η ποιήτρια - λογοτέχνις Ηπειρώτισσα κα Άννα Μπουραντζή - Θώδα απήγγειλε ένα ειδικά γραμμένο ποίημα για το μικρό Δημήτρη όπου πολλές φορές πριν την εκδήλωσή μας αυτή, την παρακάλεσα να έρθει και να τιμήσει με την παρουσία της.

«Στο μικρό Δημήτρη
τον αδικοχαμένο»

Στου μίσους το χέρι
μια σφαίρα τρελή σημαδεύει
τα νιάτα.
Κηδεία μανία χτυπά
ότι βρει σε παράτα.

Δεν βλέπουν οι χούντες
τα αθώα παιδιά
τυφλωμένες με αίμα.
Χτυπούν δυνατά
χτυπούν δυνατά
με ξένα μαχαίρια
της μάνας το δάκρυ
στον «Άραχθο» στάζει
πικρό σαν χολή.
Η Ελλάδα σφαδάζει
σφαδάζει η Αθήνα,
βουλιάζει στα μαύρα
κραυγή φοβερή
του χάρου σημεία.
Χορεύουν τα τανκς
στα Πολυτεχνεία.
Και το δικό σου κεφάλι
στο χώμα Δημήτρη ψυχούλα
δεν είδες γιορτούλα
το γιόμα.
Δεν είδες ξεφτέρι.
Δεν είδες την Άρτα
και τις λειτουργίες.
Και θα 'σουν μαζί μας
κοντά στις πορείες.
Μικρέ μου Ηπειρώτη
τι βλέπω μπροστά σου;
Λευκά περιστέρια
κρατάς στην ποδιά σου;
Λευκά σαν τη νιότη
λευκά σαν ειρήνη
και στέλνεις μηνύματα
για αδελφοσύνη;
Εδώ που τα πάντα
βουλιάζουν
εδώ και θυσίες προστάζουν,
εμπρός δώστε αδέρφια
τα χέρια.
Η Ελλάς κινδυνεύει
το δικό μου το αίμα
μονοπάτι αγάπης και
αντίστασης κάτω της γης.
Κάθε σατράπης είμαι εδώ
εγώ και η γενιά μου
φρουρεί στις κορφές.
Δεν με βλέπεις μητέρα
δεν με βλέπεις πατέρα
το διάφανο αγέρι
δεν σας φέρνει χαμπέρι.
Δεν σας φέρνει λουλούδια
από διάφανο χέρι
και τραγούδια ειρήνης
από αόρατο ταίρι;
Δεν με νιώθεις μητέρα;

Στη συνέχεια μια Α;;;μανιώτισσα έγραψε ένα απλό ποίημα για το Δημήτρη. Είναι η Ουρανία Κουτσούκη.

ΓΙΑΤΙ;

Δημήτρη μου, ποιος μπόρεσε
απάνω σου ν' απλώσει;
Και ποια καρδιά το χώρεσε
εσένα να σκοτώσει;

Μ' ένα χαμόγελο στερνό
προτού το βόλι σ' έβρει
κείνο το γκρίζο πρωινό
στις 17 Νοέμβρη.

Σαν το πουλάκι την αυγή
που ανοίγει τα φτερά του
και αλύπητα οι κυνηγοί
του κόβουν τη χαρά του.

Ποιος το κακό σου θέλησε;
Ποιοι τ' 'βαλαν μαζί σου;
Ποιους τάχα να ωφέλησε
που 'χασες τη ζωή σου.

Σαν το μπουμπούκι
το κλειστό
δεν πρόλαβες ν' ανθίσεις
παιδάκι γελαστό
δεν άφησαν να ζήσεις.

Στη συνέχεια η κα Καραγιάννη αναφέρθηκε στην κα Κωνσταντίνου και στην κα Βασιλοπούλου που παρευρέθηκαν στην εκδήλωσή μας και που και δύο μητέρες έχασαν τα παιδιά τους στο Πολυτεχνείο, αλλά δεν είναι γνωστοί στο ευρύ κοινό.

Συμμεριζόμαστε τον πόνο, και των δύο νεκρών μαζί με το Δημήτρη και στο τέλος θα κρατήσομε ενός λεπτού σιγή.

Στο τέλος μίλησε ένας εκπρόσωπος του Δήμου Ζωγράφου από το τμήμα της Αντίστασης και τόνισε ότι τα πρώτα χρόνια μετά το 1973, πολλοί επίσημοι και εκπρόσωποι συμμετείχαν στις εκδηλώσεις του Δήμου Ζωγράφου, με ομιλίες και μουσικές, ενώ σήμερα πολλοί λίγοι έρχονται καιέχουν υποβαθμιστεί οι εκδηλώσεις, τόσο των νεκρών του Πολυτεχνείου 3 τον αριθμό μαζί με τη Σταθοπούλου, Κοσιώνη καιάλλοι.

35 άτομα στο σύνολο έδωσαν τη ζωή τους για την πατρίδα. Ο Δήμος όμως μέχρι σήμερα τιμά τους νεκρούς τόσο του Πολυτεχνείου, όσο και των άλλων νεκρών της Αντίστασης κατά των Γερμανών.

Η τελετή μας αυτή σφραγίστηκε από την απονομή από το σύλλογό μας προς την οικογένεια Θεοφάνη Θεοδώρα, αναμνηστική πλακέτα ασημένια, όπου ο πρόεδρος του συλλόγου μας κύριος Αντώνης Μάνος παρέδωσε στον Θεοφάνη Θεοδώρα.

Επίσης ο Σύλλογός μας τίμησε με αναμνηστική πλακέτα και τον καθηγητή κο ΦΙΛΙΑ ΒΑΣΙΛΗ, που πάντα με τις ομιλίες του και την πνευματική του παρακαταθήκη, τόσο την κοινωνική, ιστορική και λογοτεχνική κριτική του παρόλο που δεν είναι Ηπειρώτης, όμως εμείς τον πολιτογραφούμε Ηπειρώτη στην Ηπειρώτικη οικογένειά μας και ειδικότερα την Αραχθική οικογένεια.

Και έκλεισε η εκδήλωσή μας με τα εξής λόγια από την κα Καραγιάννη - Αράπη Βίκυ μέλος του συλλόγου μας που διοργάνωσε και διηύθυνε αυτή την εκδήλωση με τέτοιο τρόπο.

Εκτός από τις ομιλίες και τα ποιήματα στην αίθουσα και στην είσοδο είχαν αναρτήσει κείμενα, φωτογραφίες και αποσπάσματα εφημερίδων της εποχής του 1973.

Κάτι σαν έκθεση φωτογραφικού υλικού.

Στους δημιουργούς του έπους του Πολυτεχνείου τόσο στο μικρό Θεοδώρα όσο και στα παιδιά Κων/νο και Βασιλόπουλο επώνυμους και ανώνυμους τιμή και δόξα σ' όσους πέφτουν για την πατρίδα.

«Να λείπεις δεν είναι
τίποτε να λείπεις.
Αν έχεις λείψει
για ότι πρέπει
θα 'σαι για πάντα
μέσα σε όλα κείνα
που γι' αυτά έχεις λείψει.
Θα 'σαι για πάντα
μέσα στις καρδιές
όλου του κόσμου».

Εκδήλωση φασουλάδας

Κυριακή 31 Μαρτίου '96

Την 31 Μαρτίου Κυριακή η αγαπημένη μας εκδήλωση στην Πάρνηθα στο γνωστό μέρος. Σας περιμένουμε.